Lidia Vianu

Foarte





EDITURA PENTRU LITERATURĂ CONTEMPORANĂ
CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

2009

Redactor: Cristina Ioana Vianu

Tehnoredactare şi corectură: Carmen Dumitru, masterandă MTTLC

Copertă şi ilustraţii: VIC (CRISTINA IOANA VIANU)



EDITURA PENTRU LITERATURĂ CONTEMPORANĂ
CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

http://mttlc.ro/editura/

Volum publicat la Editura Cartea Românească, 2001

ISBN: 978-606-92167-1-2

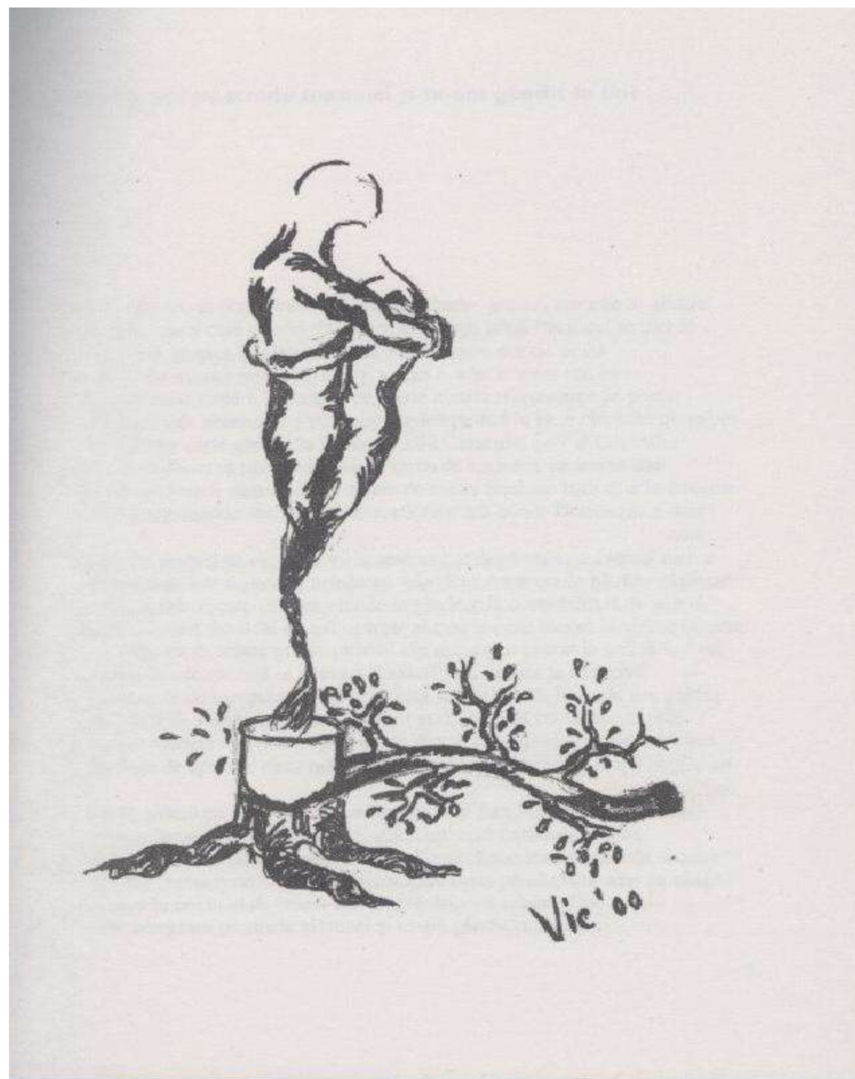


Cuprins



MERGEAM PE STRADA TOAMNEI ŞI M-AM GÂNDIT LA TINE

S-a aşternut un ocean între apropierile noastre gesturi retezate în glastre
cu ochii verzi care nu văd verde mă urmăreşti până Pacificul se pierde
ce cugetă liniştea înşelătoare unde suntem oare dor de acasă
blândă întomnare anul apasă fă-ţi valiza te aduce briza din zare
înainte să ne mutăm împreună cu chirie trimite resemnarea pe pustie
e gol greu de absenţă în jurul meu împleteşte-mă în raze clocotite curcubeu
cu ochii pe carte gândul în Berkeley dă-i Cezarului ce-i al Cezarului
sui scara de lemn până în podul cu semn de amintire pe frunte stai
să nu dai înapoi suntem două cufere de zestre ferecate bate ziua în ferestre
peste ceasornicele vechi adunate roată cu roată bunul Dumnezeu e doar unul
dacă tot pregeţi să vii să nu vii sosesc eu car după mine universul mereu
mă ghemui într-un colţ te urmăresc mângâind contururile bătrâne ruginesc
cad frunzele uscate castane ghinde te gândesc la o azvârlitură de palmă
lucirea calmă din ochi nu mă opreşte alunec înainte înapoi în vreme orbeşte
mă atârn ca de atâtea ori de sufletul tău neînceput plecat la scaldă în Prut
intrăm în adolescenţă la internat deodată sunt umbra ta întârziată
gimnastică de începuturi nesincronizată scoate vârsta limba la noi ghiduş
întâmplările nemărturisibile căluş am gura astupată cu tăcere de pluş
a venit toamna cu covor foşnitor înşelător acasă întinde o mână curioasă
sunt aşa de aproape când mături curtea mă sclipeşti sub pleoape pupila mă bea
hai să şedem pe buturuga dintre Bucureşti şi San Francisco bem fiinţa
îţi pui gluga să fie credinţa nu te grăbi aşteaptă îngăduie dorinţa
citeşte până mă întorc toate ceasornicele din lume torc secundele noastre
gânduri încrucişate însemnate în cadastre harta pământului udat cu sânge
plânge în noi anul de beznă cărând căldările cu iubire pline
vino mergeam pe strada Toamnei şi m-am gândit la tine


Vic '00

LA CETATE

Tomis proscris încărunţit închis tot eu mi-s
iarnă de viaţă cu tălpi care spui nu alunecă pe gheaţă
drumuri la doctori în zile când abia sufletele ne sunt sori
chiciură care vine o singură dată însemnată
în jur apun tot pomi de Crăciun amintire adun
se surpă podeţele peste ochiuri de apă să ne încapă
scapără crengile în lumină de zi plină te ştiu mă ştii
Doamne de n-ar veni vremea aceea să coborâm în sihăstrii
suntem steaua de bucurie din vârful bradului vecie
troleibuzul nouăzeci străzi feţe ger până unde mă petreci
de la un pas la altul glumeşti cu gândul că îmbătrâneşti
cu tine şi eu pe inevitabil ne oprim gâfâind greu
ce vezi tu şi eu nu te descos am gâtlejul încleiat ceţos
uite cerul sticlos albastru cu disperare zare nu are
noi aici acolo peste tot licurici Doamne dă-ne dorinţe pitici
vreau un întreg ocean mai dă-mi deocamdată un an
vine deşertul înzăpezit de singurătate hai fuga la cetate
ore furate nefiinţei sălbăticiuni ne zbatem vândute credinţei
pun capul peste subsuoara ta cea dreaptă vine clipa treaptă
te ascult cu totul pe dinăuntru astupi auzul cu zâmbet hâtru
râd cu riduri adânci de tristeţe chiciura să ne răsfeţe
e prânzul de Crăciun dicţionar comunismul surghiun
Cotroceni trunchiuri înfrigurate staţie de cetate după cetate
la etajul patru sub acoperiş trăim străluminările pe furiş
întunecarea n-o să ne înece niciodată pe săturate
câtă vreme e chiciură de Crăciun în cap la cetate

ÎNCHISOARE

Şed turceşte pe podeaua goală am aprins lumânarea în poală
patru pereţi sunt la fel peste tot îngheaţă vorba te socot
îţi ninge la tâmple dezgândirea să nu se întâmple
atâta lungă vreme am aşteptat viitorul din trecut să cheme
hoinăream la întâmplare printre odăi demolate cândva închisoare
azi ne striveşte cerul pieptiş în casa noastră fără de acoperiş
te-ai spulbera în stele te-ai vârî-n pământ vuiet de vânt
nu-ţi afli locul n-ai vrea să fii nicăieri aşteptări temniceri
voiam o simplă încăpere a noastră să dispărem după fereastră
un loc de apropiere mărunt pentru sufletul nostru cărunt
urci tu din tine ca un fum pironită stau pe scândură scrum
pâlpâie flăcăruia în ger parcă ai în palme piroane de fier
sunt mută neputincioasă adună-ne Doamne acasă
am umblat am închipuit am trăit bucuria ne-a izbăvit
se şterg slovele de soartă ne aşteaptă altă poartă
ce se va întâmpla cu aurul amintirii topit în cuptorul firii
mă împotrivesc dau să te apuc vine vârtej de îngheţ năuc
eşti încă liber viu cu mine priviri pierdute de funingine
nu mai e mâine nu-i nimic nu te băga la nefiinţă ucenic
pune tot ce a fost în cărucior ne lepădăm de irosire la Obor
să ne trezim în zori cu gunoierii de la Crăciun până în miezul verii
o mie şi una dimineţi nenumărate despică vremile în jumătate
mută-te dar în emisfera de cleştar să nu fie nădejdea veche în zadar
să împărţim întâia dată petecul de casă ne ţine iarna nu ne lasă
ne pierde noaptea arşi de lumânare adunăm drept în inimă culoare
doi pereţi tu cu braţele doi eu acasă pentru Dumnezeu nu închisoare

DICŢIONAR

În felia de geam cu primăvara-n spinare prima întâmpinare
fulger verde până-n prăsele vorbele ruşinate fug descuie-le
alunecăm pe zăpada topită înregistrezi pe bandă târzia ispită
la ce cugeţi pe când mă bâlbâi vinovat rămâi gest necugetat
dau să ies pe uşă la ce bun nici acum încă nu am plecat
în încăperea cu oglinzi şi microfoane coboară cuvintele obloane
răsfoim dicţionarul matinal în vreme ce pândeşte postul naţional
visez o casă din litere puncte de suspensie locuită de noi
până la pensie mai apoi fuge trecerea prin sită de oase
vin vremile poroase când o să ne împiedicăm din rău în rău
hârdău cu apă clocită aducerea aminte recită picătura irosită
te caut în cercul celor cinci ani de strânsoare închisoare
bate cu arătătorul în zidul celulei dorul şters din fiinţă
cizma caraliului bătrâneţe e nedorita sentinţă nu te revolţi
dincolo de aici freamătă bolţi de neaşteptare nedorinţă
vreau să scriu nu încă mai ţine cartea cuvintelor deschisă
sunt telefon fără fisă nu am ton nu am glas
e înnoptarea zorilor pe tărâmul unde am rămas nu pleca
lucea lumina prin geamul de atunci ochii-ţi erau lunci
am fost râuri care s-au vărsat unul într-altul
guri de peşti de raci străjuite de aprigi vârcolaci
nu strigi niciodată ochii de ocean dau roată cum să ghicesc
urcă zidul neputinţele cresc clipele îngăduite sunt numărate
bate în perete singurătate după singurătate scufundarea străbate
din bezna neîntoarcerii urci cărbunar
pironită prăfuită inexplicabilă dicţionar

CECI N'EST PAS UNE PIPE

Îţi ies în drum la colţ de Popa Soare pe înserate amintire scrum
ninsoare de copilării tinereţi întâlniri cum ai ajuns aici te miri
felinare trandafirii luminează paşii pe alunecuş e vremea de mai ştii
albuş bătut zăpada troiene hai la biserica Sfântul Ştefan moldovene
tatăl meu născut ca tine lângă Prut Mitoc Săveni neştiutul început
te iau de mână sunt în siguranţă ţi-e palma îngheţată clanţă în ger
gard de fier temnicer e slujbă astă seară cumpăr chemarea de ceară
picură lumânarea lacrimi fierbinţi să nu fugi să nu minţi nu pieri
grănicerii gânduri cer paşaport pentru a fi răsuflăm clipe aburi
nu eşti în largul tău lângă flacăra nefiinţei abruptă scara credinţei
e seara de Crăciun ne naştem deodată te adun nu spun nimic
taci chitic asurzitor vâjâie vremea vânt sufletul coridor
înfriguraţi trecători aduşi de spinare calcă pe stele cu îngrijorare
strălucesc crengile împovărate ochiul tău sub pleoapa mea bate
înainte să plecăm fiecare către altă odaie visăm de mână în frig
strada stăpână pe gunoaie suflă să te strig te opresc
necunoscut nefiresc ce caut sub umărul tău stâng zăbrele
strâng mărgele întâmplările tale degeri înveşmântat doar în zale
fiecare fulg bucurie târzie seara cu tine sus la sihăstrie
les jeux sont faits rien ne va plus habar n-ai că sunt tu
miză totală picur prin palmă în linia vieţii tale norocoasă cabală
hai să ciobim ferestrele lui acasă nu ne lăsăm pescuiţi în plasă
e iarnă de dorinţe la Histria-n cetate vin viscolele fermecate
urcăm în turnul veşnic de cleştar dezgheţul de acum în zadar
zvâcneşti chibritul din fum învăţ mă înfirip
inspiri blând pufăind ceci n'est pas une pipe





SĂ NU-ŢI FACI GRIJI DIN PRICINA MEA

Coaste pâlpâitoare de jăratec se surpă în sobă către cenuşă cântec
ai jar în ochi iar jar în buzunare când întinzi linia minţii în dar
e pace în singura noastră odaie încălzită viscoleşte iarna ispită
zace vătraiul lângă fotoliu scuturi scrumul din pipă orgoliu
vine anul nou fără calorifer televizor trimite radioul la vorbitor
nu speri nu sper suntem amândoi afară e ger casa copilăriei
am înfulecat jumătate de veac istoriei pufăi concentrat
am învăţat ritualul pipei îngădui să sufli rotocoalele clipei
deschizi un geam scutură o cracă zăpadă de aveam iar iarnă
toarnă cu fulgi revelion de tu de eu aruncă în nămeţi un leu
să se întâmple târziu dorinţa timpurie viscole vânturi eşti viu sunt vie
în ochii tăi la scaldă întregul univers te-am prins din mers
călătoresc pe scară în suflet aşteptată primăvară coteşti
mă strângi între uşile cu fereşti îmi fură hoţii identitatea
învălmăşeală pe scară laşi înapoi universitatea celula barbară
bătăi la Uranus lungi îngheţuri Văcăreşti încă nu-s fără de eşti
alergi către demult patinează scrâşnete tăcere e iarna de ascult
strângi pipa între dinţi tandreţe cu zimţi roţi încălecate
lunecă ceasul către miez de noapte bucuria sub zeghe bate
eşti autobuzul meu către firesc ce-mi pasă că îmbătrânesc
mai azi mai mâine mai o lună trecem anul ce vine împreună
mă-ncercui liniştit uită uitarea te trag disperat în apus răsărit
deschide uşile să păşesc în tine dau năvală îngăduinţele blajine
mai pune un butuc pe flacără să ardă simţirea crâncenă coardă
ia cana cu a fost să fie cu mine bea
nu plec să nu-ţi faci griji din pricina mea

ŞTII CĂ TE IUBESC

Au albit frunzele de trecerea noastră marea înzăpezire caută o fereastră
n-a căzut nici un fulg dar e imaculat cartierul are aripi cerul
tare m-aş atârna de braţul tău înţepeneşti stânjenit hău de ochi nestăpânit
alunec pe străduţe pietruite sărbătorim Crăciunul pe ghicite
fiecare copac brad cu beteală orbitoare e încă amiază cu soare
miracolul firii dezmorţeşte trandafirii îndrăgirii cine să fim
midwinter daydream ştim dinainte toate vorbele din dicţionar
bucuria are miez amar de migdală iz de bucătărie ieftină prăjeală
coadă la aprozar la cartofi degeraţi ziar de un leu cincizeci
trei fraţi la rând la gheare de pui de cu noapte doar noi haihui
plutim pe chiciură covorul vrăjit până la întâlnirea din schit
înaintăm prin ziduri fiinţe înăbuşite sărbători înfofoliţi în nori
departe casele uliţele lume obidită întindem pe azi lui mâine mită
străluminare tăinuită ne liberăm din închisoare în minunăţie
se naşte David moare şi învie suntem singura filă scrisă de hârtie
te opreşti priveşti lung recunoşti locul la Uranus te ajung
mai dezveleşte un an din trecut ca să-l înfăş în noul început
nu crezi că înţeleg mă strădui să te învelesc în zbor întreg
încredinţat că eşti singur prăvăleşti propoziţii în abur de suflare
e de mirare că nu te pierd în uitare ţin minte suntem tu eu fiecare
covârşitoare nevoie de îmbrăţişare cine oare pe lista de ostatici ne are
destul cu doctorii cu Cotrocenii să pribegim în vremea cu vedenii
cum ar fi fost dacă eram o singură fiinţă cu bună ştiinţă
un drum casă cu curte aceeaşi pătimire nedreapta împărţire
mai hibernăm un timp în Crăciunul început nefiresc
Cristosul nostru suntem noi ştii că te iubesc

DACĂ SUNT LONGEVIV CA TATĂL MEU

Te îndreptai în Cişmigiu către mine cu aer indecis de nu se cuvine
sfială străpungătoare ţinea tandreţea cu căluş la răcoare în nu
e o închipuire mi se pare aşteptare blocată de semafoare stai treci
judeci fiecare gest vorbă chemare nerostită ne arde soarele pe plită
viziune în alb cu vedere de frunze întomnate povara lui nu se poate
de unde să bănui ce iute o să vină primul Crăciun alb peste rugină
ai fi tăcut o veşnicie am fărâmiţat pâinea necredinţei felie cu felie
ne-au încercuit perechi flămânde de porumbei mai întâi am fost trei
au rămas doi topiţi în unu mai ştii să cauţi în urmă bucuria lui nu
ce ne-a adus la masa şahiştilor din parc o întâmplare topor
ai retezat trunchiul în care mă pierdusem întortocheat veşnica pomenire
a început altă iubire a venit iarna pe înserat n-ai rămas n-ai plecat
prima privire prima întâlnire imaculată aripile de niciodată
erai strălucitor din cap până-n picioare ai slobozit bucuria să zboare
suntem amândoi un singur zmeu de aşteptare mânuit cu mirare
duioşia cangur ne ţine în buzunarul căscat larg la gură
ne tremură timpul în minte trec secundele singure nesfinte
vino la nesfârşit alb ca ziua în Cişmigiu restul universului e pustiu
au explodat interdicţiile chiar dacă ceilalţi pregătesc muniţiile
clipa de lumină cu sufletul dezlegat e plină de umbrele noastre
castre romane copacii se deschid să ne primească scorbura domnească
şedem pe bancă ajunge să ne privim în lumina ta înălbim
sunt străvezie nu am ascunzişuri îndoieli gelozie mă încredinţez ţie
surâzi temător ai uitat oare pietrele de moară la picior
totuşi măcar în nesfârşie am să zbor lângă tine mereu
dacă sunt longeviv ca tatăl meu

CAPTAIN

Nu ştii că merg de-a stânga ta cale înnămolită Periprava bocanci grei
ajun de Crăciun în drum spre baracă patul armei cizma rugăciuni
aduni sufletul aripi la tâmple se zbate aorta în beregată inima se umple
stuful tăiat tulpină cu tulpină te împleteşte amar rădăcină
cari furia oarbă cu roaba trudă de-a surda istovire degeaba
n-am încă trup să te ajut să-ţi ţes măcar nădejdea aşternut
calc apăsat în rând cu tine cum se prăvale pasul care vine
îţi ştiu viitorul n-am glas dorul de ce a fost ceas după ceas
Moş Crăciun cu plete dalbe curg neputinţele irosirile salbe
a sosit de prin nămeţi mergeţi de-l colindaţi până nu mai puteţi
el aduce daruri câte zilele de mâine peste mâine omorâte
de când anul se-noieşte frigul prin zdrenţe sugrumă cleşte
ninge alb din cer sunt peste douăzeci de ani te trag cu sârg în sper
o cisternă cu apă în cale şuier în prag lihnit niciodată n-a lipsit
stai în loc surâzând scuipă caraliul înjurăturile pe rând te despoi
doi paşi te afunzi până la gât cât poate trupul îndura cade o stea
te freci cu chiciura vieţii strivite vin alţii goi pământii să te imite
în tot anul negreşit are să-ţi fie în amintire Crăciunul cuţit
curăţenia nefirească laşi tinereţea să orbească pleci mai departe
cândva în o să fie vine un foarte vin şi eu cu tine Dumnezeu
ţi-aş strecura urmă căldură picătură cu picătură nevindecare
temniţă fără scăpare fără uitare nu luneca în iernile de cândva
deschide ochii craniul mă strecor de-a stânga ta păzeşte uraniul
nu mai mărşălui după caralii e vremea lui foarte în carte vii
baia de Crăciun te-a izbăvit de rugăciuni marele cearcăn
eşti tu de ieri de mâine de azi singur cu Captain

CHRISTOPHER PLUMMER

Forfotă în Obor hai să luăm un brad am nevoi aşa de puţine
trecem existenţa prin vad fă-mi loc mă zbat în rând cu tine
ne îmbrâncesc gospodine cu sacoşele pline vreau daruri multe
degeaba înşiri propoziţii culte despre călugărie la Ciolanu
cere ziua simbrie să ne treacă anul mai vreau colinde
pe maidanul cu sentimente fulgeră artificii rătăcite ispite
atente palmele tale pipăie crengile până la poale argintiu
vreme să fii vreme să fim vreme să fiu îl leagă fedeleş cu sfoară
iz de munte scândură amară trecere amânată din seară în seară
ne întoarcem pe jos până-n şoseaua Iancului numărul şapte
hai să-l împodobim până intrăm în noapte câte ace atâtea fapte
povesteşti sceptic chiar mai crezi în Moş Crăciun gândul bun
momentul magic înainte să apun ajun senin fără fir de ninsoare
aduni indiferenţa să te înfăşoare e tare cald în încăpere
deschide geamul se porneşte vijelie cu putere miere cu fiere
nu-mi pasă de nimic e bine în casă trecutul pitic caraghios
aşteaptă raza dreaptă steaua sus răsare sufletul prea jos
faţă în faţă răstigniţi taină mare amăgiţi irosiţi neprimiţi
steaua străluceşte n-o acoperi nu te feri retrăim împreună
lumii veseşte nu e minciună nu e târziu stâlp de Crăciun stacojiu
cor de ţânci pe scară preacurata nevinovata eşti tu este tata
fecioara Maria naşte pe Mesia pace bucuria suntem încă doi
în odaia noastră magii goi porniră îi văd în fereastră dă mâna
fântâna cu dorinţe credinţe la dânsul intrară şi se închinară
te gândeşti la moarte mă agăţ de foarte nu mă iei în seamă
e doar un joc semeni cu Christopher Plummer



TOATE M-AU IUBIT TOATE M-AU PĂRĂSIT

Plouă în Drumul Taberei pe alei desfundate ziua abia răzbate
lacrimi neputincioase de bucurie fărâme orele iuţi parâme lunecoase
desfac cearşaful pânză în vânt curând ne ridicăm de la pământ
reşoul încălzeşte odăiţa pustie aşteptare vie ne apropie urci treptele
peste noi acoperiş mai sus fulgere suiş care duce încolo inexistent
fii atent să nu calci în gol aleargă fulgii în urma ta stol
e iarnă vară dimineaţă seară liberi de lozinci urmărire ameninţări
pipăim cele patru zări plapuma roşie de lână linia destinului strâns în mână
două căni cu ceai fierbinte rusesc ar fi vremea să şopteşti te iubesc
foşnesc biscuiţii ieftini în hârtie maronie amestec zahărul lăsat la fund
ca nicăieri aici nu trebuie să mă ascund câte învieri am furat neştiuţi
suim coborâm nevăzuţi patru rânduri de scări patru puncte cardinale
zero întrebări existenţiale ajunge că suntem în calea vârstei obstacol
cireşul din geam veşnic schimbător spectacol ieri roditor azi golaş
hai să plecăm din oraş din ce-o mai fi să fie dăm fuga în veşnicie
nu uita să închizi robinetul de la baie să nu inundăm vecinii o droaie
pătrat de beton armat binecuvântat să fie de fugit să fie de stat
nu ne aflăm locul aici niciunde pe sub cercevea secunda pătrunde
ne trage curentul neîndestulări neliniştile neadevărate înţesate gări
am pierdut ceva neştiut ce nu putem avea sunt sau nu sunt femeia ta
neîntreagă alăturare mai scapă fricile sfâşierile peste hotare
ne străduim să fim fericiţi ne străpunge fiecare clipă trecută fiţi
leagă-mă la ochi ca pe cai să văd înainte doar drumul spre rai
ne trece viaţa când jos când sus n-am să mă las nu te lăsa răpus
aprinde-ţi pipa ia-mă pentru de aici încolo credincios chibrit
aş toate m-au iubit toate m-au părăsit

TE-AI MĂRITA CU MINE

E întâia amiază din nouăzeci şi nouă m-am ghemuit pe canapea
ai pipă nouă mă încearcă râsul îndrăgostiţi lulea e târziu
ţie se pare şi ţie oarecum hazliu plecăm în voiaj la Viena în televizor
ador concertul de anul nou avem în bagaj revelioane mutilate
dimineţi de întâi fără apă caldă electricitate dacă ai noroc
căldură deloc mă ascundeam sub plapumă priveam sala plină
risipă de căldură flori zâmbete lumină nu eram nicăieri
parcă au fost anii aceia toată viaţa mea ieri zilele închisoare
prăvăliile cu rafturi goale raţie la zahăr pâine ulei cărţi zăvoare
mestecai boabe de cafea ne vedeam când unde se putea tinereţe
n-a izbutit nimeni să ne înveţe să ne simţim deţinuţi pe viaţă
dar unde sunt anii pierduţi ceaţă de încercări eşuate prădate
nu uita totuşi minunata cetate cu toate podurile ridicate
vii cu tutunul lângă mine vals de Strauss bătrânul dus de tânăr
număr anii de când te ştiu marşul Radetzky publicul viu
bat morse gândurile tale în tâmpla mea nu-ţi îngădui bucuria
lasă încolo vecia trecutului ce nu poate fi schimbat
pătratul de ciment întunecat turta de piatră visul cald în vatră
ard radiatoarele că nu poţi să le atingi încotro te prelingi
şuieră încă şoseaua de artificii nu mai plătim tribut fricii
îţi ies din pipă aureole de sfinţi răsuflate hâtru printre dinţi
s-a terminat concertul ce păcat publicitate te mângâi pe spate
s-au întâmplat toate suntem împreună colindătorii tot sună
câte concerte mai avem ei şi bem paharul până n-o mai fi
pune-mi mâna pe creştet scrie de din vale de Rovine
dacă am fi tineri te-ai mărita cu mine

AM AJUNS DE POVESTE

Am zburat în vis amân să mă trezesc de tot sunt complot de aşteptare
eu cu mine sufletul n-are nevoie de pilot urc din creştet până-n zori
nu fac nici un efort nu mă feresc de urmăritori port la cerul larg
sparg lenea ochi în ochi cu tine ai alge pe retine unde ai înotat
te dezveleşti încruntat rămân mută în dor de zbor nu m-aş clinti
mai începe o zi la fel cu celelalte opresc după tine în gesturi halte
dau drumul la robinet fac o baie se abureşte geamul în odaie
te-aş căuta însă universul e atât de mic oricând mă hotărăsc te ridic
ajunge să laşi pleoapele peste trezie dar clipa este încă timpurie
boare de căpitan tutun bun străină într-o odaie închiriată de han
strâng cearşafurile nu te sâcâi după jafurile necugetate mai bâjbâi
lângă fereastră pe furate pirat ochii văd înăuntru picur prin aripi filtru
prima ta săptămână de pensionar pentru bătrâneţe ne trebuie har
nu privi înainte nu te uita înapoi dacă vrem poate fi mereu joi
te ascunzi n-apuc să-ţi povestesc cum zburam iz turcesc
m-am întors din înălţare aşezi pe masă cafele împăcare
îndepărtare înot zbor s-au risipit m-am trezit eşti aici n-ai pribegit
o să ne mai simţim vreodată undeva acasă urcă din pipă ceaţă deasă
te învăluie eşti aproape cum altfel alarmele se declanşează cu zel
hai să mâncăm vise azi de dimineaţă unse pe pâine cu multă dulceaţă
ne îngrăşăm nici nu mai sunt ca înainte să ne fie învăţătură de minte
îmi strângi palma încă acoperită de pene cine fuge cine se teme
frige cafeaua ta de surpriză amară ce-ar fi să ne plimbăm până diseară
n-avem nimic anume de făcut decât să nu ne învârtim în început
s-a adunat tot ce am putea vrea vreodată şi peste
într-un târziu de viaţă la un loc am ajuns de poveste

NOAPTEA MĂ UMPLU DE URĂ

În sania veche trasă de cal ne suflăm în pumni sub cergă
dincolo de deal aleargă vântul Mitoc Conceşti cât pământul
sunt eşti în Săveni pe uliţa veche ne cred sătenii într-o ureche
cal fără hăţuri sanie ruginită se cern fulgii rotocoale prin cerul sită
a viscolit ca niciodată tot locul e necunoscut deşi aproape te-ai născut
pată de uitare an cu an răscumpărare te-au bătut de mic încrâncenare
întâi nuiaua nedreaptă apoi cizma necruţătoare pentru care faptă
zăpada închipuirii căptuşeşte glodul furia amintirii coardă întinsă
mintea torţă aprinsă stai paznic de gardă să nu piară copilul adult
gerul îmbătrânirii ne ţine în gheară de când căutăm s-a lăsat seară
aprinzi felinarul acum unde ajungem luminile din geam singur reazem
mai povesteşte-mi despre internat ţi-ai pus adolescenţa la hibernat
am putea înnopta într-una din cocioabele de jucărie în drum spre pustie
alb înainte până în noapte pereţi de humă luciri de fructe coapte
se cască o uşă coşcovită la auz de copită ducem în şopron calul
aici să fi jucat tata şotron îi pui cerga pe spate fân pe săturate
puteam să văd lumina chiar în odaia asta dacă nu dădea peste ei năpasta
Transnistria sinagogile dărâmate cimitirul cu pietrele şterse uitate
am văzut peste zi prin înzăpezire ce se mai poate şti aici m-aş fi născut
tu mai încolo lângă Prut dacă rămâneam abia azi noapte ne-am fi cunoscut
prefă-te că nu m-ai văzut niciodată în încăperea din loc în loc crăpată
ard lemne în sobă ne-au lăsat singuri urcă trupul răsuflare în faguri
celule mici de ceară albine de pripas casa strămoşilor mei scurt popas
aşează-te pe patul în care n-am dormit asfinţeşte noaptea la nesfârşit
mă strămut în pielea ta iz de cenuşă sfântă cuminecătură
ziua când scriu mă amuz de ce noaptea mă umplu de ură

SACUL ŞI PETECUL

La cules de ciuperci pădurea jilavă colcăie amintirea aură lavă
care sunt otrăvitoare care de leac în tandreţea ta cucernică mă îmbrac
rânduri de frunze veştejite peste rădăcini răsucite aur soare prin crengi goale
an de an se cern zăpezile d'antan licoarea vremii sub frunţi cazan
strângeam albastru roşu gelozie se înmuiase universul în mânie
zvâcneam la orice semn mă scrijeleau vorbele lemn din care picură răşină
m-ai tras la lumină m-ai oblojit ne-am ascuns în codru la schit
jur împrejur vifornița grozavă cutreierăm cărări ferite pe o vară epavă
cresc la tot pasul ciuperci călite cu otravă era primăvară la venire
buna vestire mi-ai întins mâna cu hribul inimii în ea oricine să-l ia
fremăta fierbinte grăbit să bată orologiului înainte străfulgerare
ochi de muşchi moale se puneau geam să nu ajung uşor la zăvor
lung drum am străbătut culegând în tăcere încrederii putere
căutam sângeriul cu cicatrici rotunde albe înnodate în şir salbe
îmi era frică de umbra mea pe mâlul preschimbat de tine-n catifea
nu colora existenţa m-ai învăţat caută tulpinile cât mai mici de stat
cenuşii maronii roşul te seceră dintre vii te-ai strecurat în gândul dintâi
mă dezmeticesc respir adorm cu tine departe cine ne mai poate ţine
port straiul tău aspru de călugărie cu sfâşieri de suflet o mie
ieşim zi de zi la cules de cu zori cu toate că uitătura ta nu vede culori
te duc de mână sângele să-l ocolim să nu ne otrăvim din greşeală
să nu lăsăm iarna să ne cotropească boală aici e vară veşnică
clima e mereu sudică oricâte troiene s-ar aduna la câmpie
eşti numai tu nu mai există gelozie păşeşte pe cărarea mea de veşnicie
ai vrea dar te codeşti se lasă secul
atunci haidem la schit sacul şi petecul

AM STRUCTURĂ DE PENSIONAR

Noapte fân cer înstelat deschisă poarta cimitirului evreiesc din sat
sus în deal pietre vechi în ebraică şterse de tristeţe iudaică
mai către noi lespezi pe româneşte mărul din Biblie supravieţuieşte
în ţara vestită Bethleem numită te adulmec mai mult adormită
septembrie târziu primitor greieri sobor cumpănă de fântână
căpiţa abia cosită ne leagănă duhurile seamănă vise
toate liniile din lume sunt imprecise te bâjbâi în închipuire
când vrei să pleci din Săveni dă-mi de ştire picotesc o generaţie
faci raţie de iubire câte o porţie pentru înmormântările care au să vie
sărbătoarea lui Cristos să vă fie de folos întinşi leneş pe jos
magii cum zăriră steaua şi porniră aerul negura trezia ne miră
robia orăşeanului cu cer orb de stele ni s-au încâlcit degetele
creştetul în iarbă trifoi cu patru foi maci buruieni ţepi vicleni
cutreierăm Moldova început de seminţie înainte să tot ţie în vecie
suntem nicăieri afundaţi în mireasmă retezată ieri ierburi pierite
bântuie a fost pasămite înnoptare în cimitir nefiinţelor bir
le alinăm nerăbdarea îngăduim căutarea cerşesc altă viaţă
ecce homo răstignire povaţă luna răsfiră nevederea mă zăreşti
mormintele fantastice poveşti mă strâng în tine zici să nu te fereşti
te încercui cu braţele amândouă ne iartă nouă greşalele noastre
suflete sihastre ce simplu să treci spaima mea ne desparte
te trag înapoi în foarte mai e şi mâine o zi pentru călătorii
ţi-s ochii împăienjeniţi de chipurile celor reveniţi ce vezi
foşnete umezi ia căldura mea toată nu mă lăsa hăt uitată
e noaptea limpede greul cerului clar
lenevesc nu fug am structură de pensionar

PATRU ZERO NOUĂ

Sari din coşmar goneşte patul răvăşit far defect încotro direct
îţi pun palma pe frunte arsură de ger sudalma grea de fier
celulă săpată în munte ochiul gardianului prin vizor bec mort
te-au adus abia vin să te ia la raport vâjâim prin închisorile lumii
strigi paznicii adu-mi-i să-i strâng de beregată cu mâinile goale
mă chircesc a jale boală fără leac trecutul buimac te-aş trezi
noaptea e zi Nistru Volga Sena Tamisa te pironesc ne înecăm de vii
bestii se întrupează jur împrejurul patului sfârlează cizme mii
reinventăm Bastilia Turnul Londrei gulag Siberia rămăşag pe moarte
foarte pe viaţă îţi plimb mâinile pe faţă iartă-mă iar te-am trezit
mit bucuria întreagă tandreţea în neputinţe ne leagă nu dormeam
m-am înconjurat de sentinţe arată-mi ocna ta cinci ani lumină
cină de taină dezbară-te de haină să te văd cum numărai clipe
câte anotimpuri atâtea pipe fumegânde chipuri sluţite plăpânde
tortura e un fără de timpuri tinereţe prădată iarnă încenuşată
decapitate se sting pipele pe rând aşternutul în temniţa din gând
zăceai pe ciment cu amigdalele hăcuite trăieşte îndură înghite
la ce bun cui îi pasă mie ce-a fost se întoarce cât eşti să te ţie
nimic n-o să mai fie la fel ca altă dată nici măcar libertatea visată
ne schimbăm alunecând în prea târziu visul hidos e veşnic viu
e numai o frântură de înnoptare salteaua prea tare perna înaltă
sufletul daltă îţi ciopleşte amintirea ştirea că nu mai eşti ocnaş
prinsul laş care te-a schingiuit cu ce nu ai greşit rob bântuit
lasă somnul întins la locul lui nemişcat te învelesc noapte de aşteptat
sfarmi amintirile ulcior după ulcior pace vouă
te sărut drept în creştet dormi patru zero nouă

AŞTEPTĂM PRIMĂVARA

Conace târguri cătune cetăţi Suedia în iarnă prăvălie cu antichităţi
intrăm zgribuliţi zăpadă mare dinăuntru năvăleşte cald pe trotuare
vikingi pocaluri porţelanuri argintărie stingi pipa în buzunar făclie
te uiţi la samovar îndeaproape a fost oare nevoie să-l dezgroape
care ţar a băut ceai din aur încrustat cu safire a nimănui amintire
răscoleşti rafturile lacom de istorii şir de amurguri viorii se perindă
ne aduce proprietarul cafea aburindă ce să vă dau ne întreabă din privire
e prima noastră ieşire împreună clopoţelul de la intrare nu mai sună
Stockholm Uppsala Nils Holgersson deschei nasturii la palton
scot haina vârstei copil drumul cu Akka de Kebnekajse citeşte-mi-l
Selma Lagerlöff în coperţi de piele gravată a fost este ca niciodată
pe când aveam tată în pătuţul de fier la culcare deschidea cartea fermecată
gâştele sălbatice lebăda de azi cerea de mâncare cu gânduri venetice fiecare
desferecă porţile albirii ne întineresc deopotrivă vechiturile cărţile
pe cine cauţi în mine pe cine caut în tine vremea nici că mai vine
mă instalez în prezent avem amândoi în noi un mare absent dus de tot
ne peticim singurătăţile cu precauţie nu declanşăm ultima execuţie
te resemnezi că n-o să ai cutia de fildeş cioplită cu cai înaripaţi
mai căutaţi ne încurajează în suedeză eşti sensul meu interzis de viitor
n-am nici un zor să beau cafeaua de cum ieşim ai să aprinzi luleaua
în fumul ei fug pe pustii peste străzi elani trăgând săniile călătoriei parăzi
muzeul Vasa lumea scufundată readusă la suprafaţă restaurată
pribegi piraţi de aşteptări neîntregi cred că te înţeleg demult mă înţelegi
aici în ţara lui Moş Crăciun zilele de ajun nu apun brazi mereu
hai să aprindem bucuriile ca fetiţa cu chibrituri până seara
prea frig prea străinătate prea în nord aşteptăm primăvara

ÎMI PARE RĂU AŢI GREŞIT

Mai ştii când ai pescuit o broască ţestoasă luminare de suflet păguboasă
am aruncat-o amândoi în iaz înapoi ne-a rămas datoare trei dorinţe
ne-a lăsat în schimb stăpâni pe neputinţe arunci undiţe haz de necaz
soarele răsare te pârjoleşte strânge sângele inima cleşte fereşte
am pornit de cu noapte în tren către lac merg aproape în urmă tac
latră câinii din bătături sărace gândul moţăie a somn sufletul tace
glodul crăpat în secetă se cască umbrele ne schimonosesc formă neomenească
eşti iar în alb umerii de lumină pentru muţenie suntem doar noi de vină
nici dacă aş înşira toate vorbele de pe lume n-aş afla liniştii noastre nume
clipoceşte barca dâră în mătasea broaştei fug mormolocii dacă-i vrei prinde-i
cartea în mână privirea hăt departe ne leagă pân-o fi un simplu foarte
mă tem de apă adâncă rac cum sunt mănâncă peştii din cârligul mărunt
puneţi vârsta în creştet urcă soarele în amiază ce curând întomnează
plutesc cuibărită în lemn cu aură de pace semn dăm vremii mită
îngăduiţi încă un timp împreună ascultă nuferii de mâl cum sună
fiecare fir de privelişte ce minune plătim clipei bir să ne cunune
lunecă vâsla ziua se trage în seară gânduri accelerat nu stau în gară
hai către mal stuful e roşu de sânge amândoi pe un cal graba ne strânge
plouă cu tot ce ai prins ashes to ashes aşteptările noastre le închizi
ai obosit de vâslit negura ne cuprinde soarele pe un taler de aur ne vinde
trenul îndărăt gol către pretutindeni nu urca mai stăm pământeni
halte bătute de soartă ne îndreptăm spre acasă avem zăvor la poartă
când îl împingi la loc tristeţea mă îneacă zilele anii câţi o să mai treacă
patul curat răcoarea miazănoaptei de vară ne învelim tainic în luna clară
chipuri străine la gard satură-ne cu ce ai pescuit
surâzi în vis nu eu îmi pare rău aţi greşit

CHANTICLERUL

Amiază de ianuarie peştele dezgheţat motanul negru chior
fior de malarie sentimentală lene de boală priveşti concentrat
raiul pogorât în bucătărie cât curăţ cartofi fierbi bucurie
abureşte pipa geamul îngheţat flori puse la păstrat blând tremurat
febră în sângele încet curgător sunt bolnavă te molipseşti de dor
să nu mai plece secunda din fiinţă side by side dulce îngăduinţă
ce ai vrea să mănânci la prânz vântul nechează în cercevele mânz
dă fiertura în foc flacăra se stinge motanul se linge la bot
forget-me-not ochii mei the green green grass of home ochii tăi
un pas de apropiere universul ni se revarsă în creştet scâncet
putere stranie să supravieţuim când gătim dormim iubim
râs prelungit până-n al nouălea cer nu viitorului nu cer să sper
să ne baricadăm în acum vină zăpezile până-n grindă noi în fum
miroşi a tutun bun aromat am dat frâu liber lui ieri mâine a scăpat
şezi lângă fierbinţeală pune-ţi ochelarii deschide ziarul cu penaţii cu larii
nu citi litere nu rosti cuvinte trage pământul să nu ne-o ia înainte
pune-i hârtia stavilă scrisă ţi-a albit în frunte o amintire deschisă
măturăm curtea dacă vrei fac vară cu o simplă surcea de seară
cine împarte îşi face parte iau pentru amândoi un vis de foarte
se lasă noapte nu vedem stele becurile felinarelor ard grele
freamătă frunze în adiere încremenirea iernii uită n-o cere
motanul sătul cu un singur ochi dispare în negura orbitoare
arzi tot în culori nemaivăzute te prinde frigul adormit sucindu-te
îţi aminteşti cocoşul roşcovan al începutului de vară din mai an
la uşă sunt nămeţi trozneşte gerul s-a prăvălit cerul
pipa ta toarce toamnele duse mi-au omorât Chanticlerul

TE-AM VINDECAT

Gripă de ianuarie sunt răcit până la primăvară ceaiuri într-o doară
stranie impresie de neadevăr tolăniţi în fotolii îmi aduci un măr
citeşti visez sunt săptămânile duminică neîntreruptă lung leneş botez
adorm şirag minute răsar eternităţi se perindă în suflet grădini cetăţi
te trag de mânecă mă scrutezi peste ochelari câte rânduri semne sari
mai spune-mi ce ştiu tandreţea pustiu ciuruit de oaze albăstrii
sunt cum mă ştii mă înveleşti cu rădăcini vii în pătura tocită
îţi tragi fotoliul lipit de al meu mintea curcubeu înainte de ninsoare
suntem două biete necuvântătoare ne înţelegem prin tresăriri
nu mă mir nu te miri respirăm amintiri deschide cutia cu arginţi
existăm dinainte după părinţi mesteci boabe de cafea aromate
mângâierile fugare sclipitoare nestemate ce bine e să ai temperatură
ne fură literele pe monezi inventezi istorii vorbe seara soarbe
după vieţi de închisori pedepse irosiri a venit vremea scurtei înfrăţiri
niciodată s-a sfărâmat cavaler fără pată neînfricat ne-am urmat
tu după mine eu în urma ta a trecut partea grea rămâne aşteptarea
tremură abur fierbinte odaia cu antichităţi bucăţi de timp ciobit
ne-am împământenit în fie ce-o mai fi nu vrei să afli nici eu vie
dulce împărăţie a lui acum pribegi din trecut în trecut fără drum
îmi pui palma pe frunte colcăie în linia vieţii pierdute amănunte
răceala mea e o poveste fără început înainte de cincizeci te-am pierdut
ne răsfăţăm în lumină apune fiece seară cu aceeaşi rugăciune
cândva eram vârtej de aprige nefericiri m-ai oblojit de părăsiri
am uitat cum e să te doară lângă tine minunile coboară
pipa liniştea ta de bărbat
eşti sănătoasă te-am vindecat

CLUBUL ŞASE SUTE PATRU

Ştii frica singură în odaie curg despărţirile nedorite şiroaie ce vreau
să reiau destrămarea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic nu mă ridic
bolesc cu toată vlaga tinereţii întuneci zilnic răsăritul dimineţii
când nu eşti cu mine în care colţ de Bucureşti flecăreşti
lungi aşteptări când ştiu că soseşti dar nu contez nu te grăbeşti
spionez fiecare faţă din preajma ta să fie ele să fie doar ea
e amar universul întreg sâmbure vitreg de caisă greşită a câta iubită
sentimentul vitraliu din cioburi sudate de Don Juan înşelate
ne naştem cu dorinţa de unicitate ţie îţi trebuie deodată toate
duh prelungit în înjunghieri ratate seri de uitare în universitate
smulgi coaja de pe rana crudă năvăleşte sânge tâmpla îţi asudă
a trecut în decenii săptămâna oarbă ai ochelari chelie barbă
te ştiu dar cine eşti am înotat demult departe prin fereşti bate uitare
meduze caracatiţe scoici colorate mare nu credeai că plec de pe uscat
la al doilea cântat al vârstei m-am dezis de mine mi-e bine
aş vrea să-ţi vorbesc nu-ţi mai cunosc limba imbold franţuzesc
se dă tumba măscăriciul iubirii risipite nedorite străine sterpe ispite
stă să se surpe insula de cândva am îmbătrânit ca tine nu te uita
se petrece o minune de la o vreme nimic în fiinţa mea nu se mai teme
vin fără remuşcare la judecată nu mi-am înşelat viaţa chiar toată
priveşte-mă în odaia cu pipă pe perete în inimă am celule roşii bete
mi-e cald în plămâni ca la ecuator nu tigru delfin e blândul dor
plutim împreună rac peşti sună fiecare minut urcăm din nou la Prut
geamul dă peste Scylla şi Caribda sila de trădări frica au pierit
închis în mit în Ithaca ta întreagă un teatru
acasă sunt numai în foarte clubul şase sute patru

AM ADUS GUNOIERII

În deal la Mitropolie geruie lung a vecie coborâm spre unsprezece iunie
pe un colţ în coasta securităţii ai stat ca student tramvaiul curge lent
aici coboram când mă aducea de mână la bunica şi Sandu taci tandru
între Eliza Moroiu şi liceu am dormit uneori în drumul către eu erai adolescent
de pe balconul mic de la bucătărie făceam sute de universuri din săpun de jucărie
în calea Rahovei dădea dormitorul uriaş covor cafea cu lapte vremi sub noapte
au adus în el un şofer un ofiţer alături oraş de burghezi la sapă de lemn
faci semn că ştii părinţii tăi păduri moşii director de şcoală învăţătoare
pământ ogoare vânătoare pălăria periată îndelung în amiază mă ung
fiecare cu începuturile lui pe unde te plimbai haihui veneai seara târziu
să ţiu în palmă globul nesincronizării moartea dării de mână sărăcie
legarea de glie ceaiul de seară cu unt pe pâinea de secară căni de argint
ochi care mint somn uşor totul e bine cine mai ţine minte ce era
bunica la balcon Sandu magazioner la Electromagnetica joaca duminica
hai să-ţi pun apă cu săpun să faci baloane cu paiul acelaşi tramvaiul
bucătăria cu patru dulapuri maşini de gătit tacâmurile vechi de negăsit
holul comun plin dintr-odată de familia nimănui singurătatea cui
dacă sunai la uşă când aveam şapte ani du-mă în satul tău cu ţărani
aici numai bunicii mei mici negustori lacomi cititori de romane franţuzeşti
creşti în mine te tragi din strămoşi prind rădăcină în tine învaţă-mă
te duc colţ după colţ pe scara de lemn cu muchii de fier corăbier
umflă pânzele ne întoarcem din Troia audienţe la judecătorie joia
e iar casa noastră doar ei nu mai sunt plecaţii trişti cu sufletul cărunt
de când nu mai aveau după ce să bea apă trandafirul sălbatec îi îngroapă
urcăm scara răsucită părăginită înstrăinată a trecerii
te iau de mână curcubeu de amândoi am adus gunoierii



AŞTEAPTĂ TELEFONUL MEU

Aşteptare pustiu vălurit fund de mare întunecare de mit
străduţa din Săveni se stinge în stepă ne rostogolim minge
pe inorog către hotar împreună neîmplinirile în urmă să rămână
ce să fie după câmpul pustiu nins de viu preistoria fugi dinadins
singurătatea metereze de gheaţă până în zare asimetrice cântare
te petrec de mijloc cu braţele amândouă duh grăbit întrupare nouă
puhoi de odăi clipe carcere vin din urmă nădejdea se curmă
nici să vreau n-aş putea să mă bucur m-ai luat către soare răsare
ultima grea înnoptare o dată barem să te mai văd la faţă
graba hoaţă inorogul învaţă să gonească în sus rămâi nu te da dus
tot mai aproape de obârşia ninsorii crivăţ neostoit ne trec fiorii
nu mai e cer pământul l-am pierdut s-a dus vara la scaldă în Prut
aer cu ace de gheaţă pumnale retezări de beregată în rafale
îţi simt coastele prin cămaşa de lumină sugrumată vină răscumpărată
te-ai îmbrăcat la plecare pământeşte inorogul te ascultă orbeşte
mâinile încâlcite în coama de gânduri stalactite stalagmite lipite
peşteră întru dincolo perindare nesfârşirea în iarnă nu are hotare
nu mai ştiu pătrunde în judecata ta de neîntoarcere urcăm
fă-mi loc cornul inorogului să-l apuc patima s-o usuc
grea înălţare cu trup de humă doar o dată la cetate mai du-mă
prea târziu mărul lui Adam pâlpâie pe furiş iubire ultim luminiş
îţi încing brâul ia căldura mea toată nu trece râul prin zloată
adapă armăsarul de partea vie pune peste inimi pled de bucurie
te învelesc în aura mea hoţul de veşnicie cine să plece cine să fie
fac semn să aibă răbdare Dumnezeu
de peste tot către oriunde aşteaptă telefonul meu

PRIMUL NOSTRU CRĂCIUN A FOST ALB

Vârtej de codru vrăjitoresc vedeniile spaimele pierderea ne urmăresc
vino în scorbura căscată de stejar domnesc aleargă vântul despletit
puţin îi trebuie omului să fie fericit cântă bezna pe crengi a bucurie
în odaia din trunchi căptuşită cu muşchi cununie te ţin strâns de mână
înnoptare necuvântare stăpână mişună nevederea de aşteptări licurici
eşti aici nu-s aici pleacă zilele călări miez de iarnă anul răstoarnă
fă lumină cu sângele tău cald tăciune fugi pe pustii amărăciune
e gol de aer în jur nu mai ieşi cum să mai ştii trăi muţenie lungă
înstrăinarea să nu ne ajungă vorbesc eu pentru amândoi până-n utrenie
dănţuiesc strigoi în catifea de uitări începe despărţirea cu amânări
se schimbă lumea la faţă şopteşte pădurea înţeleaptă povaţă mai stai
ai pierdut simţul vremii din ceafă te-a tras pensia din gândul la leafă
mărgele zilele la gâtul altora s-a umplut ochi cu monezi cheltuite amfora
lungeşte-te alături culcuş furişat de animal vânat te răsfir
te împletesc cu degetele fir cu fir îţi suflu în ureche dorul să tot fii
viii cu viii troznesc focuri răzleţe pădurarii peste brazi mai marii
copaci prăbuşiţi pe cărărui pierdute cui îi pasă cine să le ajute
dorm urşii veşnici în peşteri neştiute cucuvele veveriţe vrăbii limbute
spiriduşii iernii ies la praznic cucernici călugării lupi hăulesc la vecernii
închide blând ochii o clipă două nou pământul noi stelele zăpada nouă
îmi ţii sufletul treaz când adorm dusă viteaz cu inima adusă de spinare
suntem o singură suflare arătare de iubire fără vârstă loc trup
rup un vreasc zgripţuroaica apare n-are vlagă să ne doboare adăstăm
visăm laolaltă fiinţa face haltă prindem putere naştere înviere
de-o fi să pribegim în împărăţie la harap codalb
nu uităm primul nostru Crăciun a fost alb

O ZI DIN VIAŢA LUI IVAN DENISOVICI

Alături pe bancă în Cişmigiu departe un mileniu de foarte
ninge blând tăcem până când pune ceasul înapoi înainte de noi
revine primăvara pe cărări de iar apropierea până la cap în dar
un tranzistor nostalgic radio cultural emoţiile fulgi la bal
mă lipesc îndelung de haina ta cu unduiri de catifea mai fulguie o stea
e gol parcul de pierde vară ne strânge în muţenie inima gheară
suntem ce nu am fost nu mai suntem cum eram fiinţe la hram
munţi de noroi vulcani gesturi strigoi mână în mână piatră şlefuită
trecători zgribuliţi se agită dor de încăierare cu soare hai la plimbare
se morfoleşte albul pe alei cresc neputinţele vin multele ehehei
te caut îndârjit secundă cu secundă de-a rostogolul clipa rotundă
n-avem ce să ne spunem ne spionăm cum apunem nu vreau nu vrei
1 2 3 la nesfârşit da capo setea de trecut la copcă adap-o
e rece gheaţă apa din lac în faldurile ei umbrele noastre zac
mai ştii când colindam zi de vară până-n seară trecere amară
fuge tot mai încolo mâine amânat ca foamea de câine cu căluş
şi-a făcut nimănuia în tâmplă culcuş treci podul cu mine
adastă ziua de azi în chemarea mărăcine undeva cade nea peste brazi
nu te găsesc nu mă cauţi în Cişmigiu la cap de iarnă muţi
rea a mai fost alcătuirea ne-am legat sufletul la gură cu iubirea
unde-i fularul binecuvântat vârsta dusă l-a furat aştept
şezi drept cu ochii pâcloşi verzi cenuşii vulturi joşi mă atârn
sârmă înnodată acrobaţiile dis de dimineaţă nel mezzo de viaţă
mă citeşti carte închisă tandreţe congelată în nehotărâre indecisă
te reiau de la prima filă descifrez ghici
o zi din viaţa lui ivan denisovici

*

ESTI

METAFIZIC

Mă cercetam într-o oglindă
nici tu nu mai ESTI
tânără mi-ai spus
îmi număram ridurile semnele firele
de păr alb şi
dintrodată
abur a devenit oglinda toată
iar tu zăboveai
de partea vie a ei
orb
fără să vrei

PESTE

Când o să te mai văd în prag apărând
gând
când să mă ocroteşti ca în copilărie oare
alt soare
când să aflu cum face om viu să te ajungă
noapte lungă
să cresc destul de mare ca albul dintre noi cu sânge să-l astup
fără trup
când am să am puterea pe nu mai ESTI să-l schimb
timp
spune-mi pe înţelesul meu
tată
când am să te mai văd la faţă
peste viaţă

DINCOLO

Infirmieri trântesc pe alt pat
la întâmplare
alt trup stingher
cine e viu
ce dincolo e sufletul în acest alb ungher

CEARĂ

(12 februarie 1984)

ce vise
ce vreme
ţi-e chipul în ceară
în greul pământului nici o fereastră
de când nu ne cauţi
sunt doi ani diseară
ce vise urâte
ce vreme sihastră

SĂRBĂTOARE

Ce facem de anul nou
trebuie să sărbătorim într-un fel
sărbătoare
îl întreb
ce-i aia
şi mă uit lung la el

JOC

Dacă vrei
pot juca un joc
de-a eşti nu eşti
tu să nu spui nimic
eu să-nţeleg pe dos
şi sacul cu minciuni
la gură iar să-l cos
până când nu mai vreau
iar tu să nu ghiceşti

GÂNDACI

Nu sunt doar eu în tine
aşa cum am crezut
de vieţi de împrumut
ţi-s cămările pline
ca gândacii foşnesc
le otrăveşti pe rând
ori le ucizi călcând
dar supravieţuiesc

ASCUNDE-TE

Ascunde-te mai bine
iar ţi se vede-o faţă
din cele nu ştiu câte
pe care le-ai pictat
voiai să ştiu doar una
şi-mi strigi că am visat
dar simt că celelalte
pândesc şi sunt în viaţă
ascunde-te mai bine
eu basmul îl trăiesc
nesfârşită-i mirarea
de ce m-ai mai închis
în hrubă zac sub lacăt
ferestrele sunt vis
dar sus în amintire
şir de feţe lucesc

ŢES

Bucurie de un ceas
mai pleacă de pripas
căci după tine vine
disperarea că cine
şi ştiu că multe fire
ţes degetele lui
singură-mi dau de ştire
dar parcă nu am cui

VÂRSTA

Vezi
viscoleşte vârsta
pe cărările noastre
ne-ndreptăm fiecare către altundeva
se vor întâlni poate paşii
pe drum
cândva
vor mai trăi şi alţii singurătăţi albastre

GENERAL

General pe un cal alb
spuneai
ce lupte jucându-te
visai
vuieşte văzduhul plin de cai
ia plecaţi de aici
spune-le
te înconjoară vârstele
n-aveţi loc peste noi casele
iubiri
copilăriile

IARNA

Ţin minte iarna grea
de când eram copii
coboram pe ferestre
muţi ca îngerii
îndată îngheţam şi tot ne bucuram
în suflet azi ţi-au nins
troiene de demult
pecetluiesc odaia
tare aş veni
chiar dac-aş îngheţa
numai să te ascult
e vară afară
copiii
îngerii

TÂRZIU

Azi are capu-n mâine
sufletu-n ieri aşteaptă
ochii rătăcesc stingheri
azi dincolo te fură
târziu viu
dinspre ieri

GER

M-aş duce înainte
dar unde suntem noi
cine-ţi aduce aminte
acum cuvântul doi
şi unde e mai bine
unde să mă ascund
de rima fără tine
de gerul că mai sunt

PAHAR

Să nu-mi întinzi paharul din mână
aburit
nu-i răsuflarea mea
pe sticla lui broboane
cine-a băut din el
şi cine l-a ciobit
ţi-e buza scrijelită şi ţie
ai frisoane
cine te oblojeşte
de vântul ce te scurmă
şi-ţi dezrădăcinează pe rând tulpini de-un ceas
ai adunat în margini
chipuri ce se strâng turmă
şi trec crunt peste tine
să beau ce a rămas

MOŞ CRĂCIUN

Eu nu mai sunt copil
nu-i Moş Crăciun la uşă
daruri nu mai primesc
nici nu ştiu ce aş vrea
fetiţa însă crede
cumpără-i o păpuşă
dar fă să nu arate
cum mă vedeai cândva
îmbracă-te în roşu
cu barbă albă lungă
şi rosteşte-i tu primul cuvântul
fericire
încearcă să n-o sperii
şi să n-o faci să plângă
iar când se va-mplini
o să-ţi dăm noi de ştire

ÎN DRUM

Vine o vreme când ţi se pare că pe toate le ştii
şi începi să te mişti aşa de agale că trupul
ţi-o ia înainte şi te lasă în drum
cu buzunarele goale

APUS

Era o şosea lungă
de-a latul câmpului
şi gonea o maşină în locul unei case
între mâini ca volan
apusul soarelui
dar până să ajungem
cerul se înnoptase
voiam să-i văd pe-ai tăi
în casa ta dintâi
şi nu mai ajungeam
mă ascundeai departe
ca să nu cred prea mult
şi să sper că rămâi
îmi vorbeai de apus
de câmpul dus
de moarte

AZI

Azi aici mâine unde
blândeţe de o seară
fericite secunde
lungă vreme amară

PRĂPASTIE

Azi s-a căscat în mine
prăpastie adâncă
pădurea tinereţii
rădăcinile-şi curmă
am rămas fără umbră
aspru cioplită-n stâncă
pământul ars de soare
se surpă fără urmă
ce furie adâncul îl frământă orbeşte
ce slab străbate strigătul
că nu eşti vinovat
în străfundul fiinţei
şarpele silă creşte
ocoleşte prăpastia
ce-n mine
s-a căscat

SCURT

Scurt drumul înapoi
prea scurt
şi prea curând
se-ascund copacii goi
te-ncercui mut în gând

DE CE

De ce
pe două drumuri deodată
cum te împarţi
şi ce-mi rămâne mie
dincolo te strângi poate-n bucurie
gândul meu sapă
albie secată
te văd azi
mâine te presimt cu cine
se veştejeşte credinţa repede
oare-nainte vârsta mult mai ţine
pe două drumuri deodată
de ce

TANDREŢE

Am presat între coaste
tandreţea ta uscată
răsfoieşte inima la rând răsuflările
a început cu toamna
parcă mai stins să bată
de pierdutul jăratec
îi mai sunt arse nările
înfloreşti în neştire
alt trup
altă ţărână
floare de câmp de-o vară
de-o vârstă
nendurată
după apă cu ceruri
mă cobor în fântână
poate-nvie-ntre coaste
tandreţea ta uscată

FUG

Şi iarăşi mă gândesc că n-ai avut putere
te-a încolţit lumina
când nu te aşteptai
ascultare de ce
privirea ta mai cere
atunci să fi cerut
când încă înnoptai
negura mă lega
te căutam orbeşte
te-ai fi putut ascunde chiar şi de Dumnezeu
dar nu te întrista
publicul tău mai creşte
chiar dacă-i zi-n arenă
chiar dacă fug şi eu

POVESTE

E o poveste-n mâna
pe care ţi-o întind
o strângi prieteneşte
balaurul apare
armăsarul nădejdii
spre zare-l văd gonind
mi te uiţi drept în ochi
gândind care pe care
dar unde e palatul şi fiul de-mpărat
anii îndrăgostiţi
s-au scurs fără de veste
au rămas
zarea drumul viaţa în lung şi-n lat
în mâna mea întinsă
era o poveste

URCUŞ

Era prea lung urcuşul
şi ieri ai obosit
ai rămas la cabană
visând cum să cobori
cădea noapte de toamnă
cu cârduri de cocori
mirosea pe coline
a fân proaspăt cosit
mi-ai spus
ia-o-nainte
că am să te ajung
unde ducea cărarea
nu ştiu dacă mai ştiu
singurătatea-n sânge
a răsărit târziu
eram ieri împreună
pe-acest urcuş prea lung

DACĂ

Dacă deschizi fereastra
eu sunt aerul rece
dacă visezi departe
ochiul meu te petrece
dacă nu dormi o noapte
încrâncenarea ta sunt
dacă nu poţi să scrii
sunt cruzimea hârtiei
dacă vrei s-auzi lume
strâng puterea mâniei
dacă muşti dintr-un măr
sămânţa sunt
cad în pământ
dacă de băut cauţi
curg râu ce stă să sece
dac-aş mai crede-n suflet
l-aş îmboldi
să plece

PLEC

Mi-s gleznele fărâme
şi nu-i acesta umblet
când strâng crengile-n braţe
scutur zăpada-n stradă
las în urmă cenuşa
nădejdii semn să cadă
ce lungă destrămare
şi ce târziu în suflet

POD

Eu ştiu să te aştept
tu ştii să vii o clipă
eu mă pot stăpâni
tu nu mă vezi deaproape
eu stau în loc
tu pleci
de timp nu faci risipă
eu cer
tu nu răspunzi
noaptea nu ne încape
eu îngheţ
tu te lepezi
eu iar mă leg la ochi
tu mă chemi de departe
eu m-aş opri de tot
tu cauţi ape repezi
să trecem amândoi
pe podul
dintr-o carte

ŞI

Şi dac-aş crede-n tine
şi-am fi încă la fel
şi-am trăi împreună
al vârstelor măcel
şi n-am simţi
mirosul de sânge-n abator
ne-ar fi sufletul
oare
mai puţin călător
şi dac-aş crede-n câte
şi-aş aştepta mereu
să cadă altfel sorţii
ce mi se par nedrepţi
dacă mi-ai putea spune
că şi tu mai aştepţi
nu l-aş lăsa pe e
să mă zidească-n
eu

ŞTIU

Ştiu fără să-ţi pot spune
mă car greu în spinare
lung dragostea apune
ultima răsuflare
de grumaz mă ţin mută
spre tine-aş vrea
dar nu viu
ce arătare slută
cum să-ţi mai spun
tot ce ştiu

PRIMĂVARA

Apune amintirea evadării spre sat
ne-am oprit pe şosea
caut locul în minte
te-aş fi tras înapoi
te grăbeai înainte
strâng apusul în sânge
oare tu l-ai uitat
înserarea în frig te află prea departe
se împrimăvărase
priveam la cerul plâns
maci
nămeţi de zăpadă
drumuri frânte
s-au strâns
ţara făgăduinţei
spre noapte
ne desparte

LUMINIŞ

Mai spui o vorbă bună
focul încă mocneşte
amâni frigul şi noaptea
mă străduiesc să cred iar
vara coaptă-n glasul tău
are sâmbure amar
nori de iarnă ţii în ochi
şi zarea ne pândeşte
azi ne adăposteşte tărâmul nimănui
mai adu şi răşină
să ne tămâiem focul
să fie doar acum
timpul să-şi schimbe locul
mocneşte-ncet norocul
o vorbă bună mai spui

CERURI

Se răsucesc greşit galaxiile mele
constelaţia suflet s-a stins
e tare frig
sângele şiroind se-mpotriveşte aprig
mâinile gând ţi-aprind chipul
în alte stele
din cerul meu azi plouă cu planete pustii
trupul nu mai există
pe tărâmuri târzii
tu nu ai ce să cauţi
cum să ştii că nu ştii
sunt la sfârşitul lumii
spre mine să nu vii

VII

Ai vrea să ne mutăm în alt veac
să-ncercăm prin mica publicitate
cam ce ţi-ar fi pe plac
într-unul s-ar putea să nu fie apă
şi să nu aibă baie
în altul poate să lipsească cu desăvârşire
orice foaie scrisă cu litere
şi n-ai mai avea ce citi
tare te-ai mai plictisi
o vilă ţi-ar plăcea ţie
o vilă făcută din zile cărămizi
şi ferestre cu lună
o grădină
în care să ne batem joc de eternitate
împreună
eşti în vervă astăzi
eşti plin de idei
mă rog
hai să ne mutăm
dacă vrei
eu aş alege vârsta
care întoarcere de nici un fel nu mai are
o vârstă perfectă
la un etaj potrivit
poate să fie şi un bloc mai mare
cu loc bun de gândit
şi un tei uriaş
care să intre prin fereşti
să-i pot culege din el
fetiţei noastre
poveşti
tu ai putea să ai şi tu
fereasta ta
prin care să se vadă
ştiu eu
poate că altceva
decât aş vrea
dar asta nu are nici o importanţă
un perete
este mult mai puţin
decât o distanţă de
o stradă un cartier un oraş un suflet un veac
n-ai să auzi prin el dacă plânge copilul
eu am să tac şi nici ea nu te va deranja
fetiţa despre care ce ştii
ce încurcat ai să ridici din umeri lângă ea
când are să te întrebe mirată
eu stau aici cu mama
tu de unde vii

INDIGNARE

Se coace în mine ciorchine
strivesc bob după bob să nu mai crească
soarele coace hrana cerească
din care curge licoare
via mi-e deocamdată amară ca pelinul
dar indignarea îşi coace mai departe ciorchinul
până ai s-o striveşti tu cu tălpile goale
ca să ţâşnească în oale dulce
vinul

PUR SÂNGE

Dorul de tine
cal pur sânge excelent dresat
fuge de acasă
deşi în sufletul tău nu mai are loc şi el ştie
că nu mai e aşteptat
nu mă pricep să-l dezvăţ de ce-l învăţasem pe când mai aveam
în târgul nostru cu locuri sfinte şi locuri de dezmăţ
un circ un cort cu minuni
trupeşti şi sufleteşti
cât se poate de reale
circul s-a dus
te-ai luat şi tu cu ale tale
doar calul ăsta pur sânge al meu
mai bate uliţele
teleleu fără spectatori
nu-l mai aplaudă nimeni
nimeni nu-l mai vede
şi el parcă ar vrea să se azvârle în nori
aşa se repede
dacă îl vezi spune-i tu
că i-a trecut vremea a îmbătrânit
e prea târziu
să mai poată spera că alt circ
cu alt spectacol a venit
şi că în noul spectacol tocmai el este
stea
ar fi minunat pentru el desigur
însă niciodată nu i se va mai întâmpla

POATE

Statorniceşti nemărginirea
între noi
nu mai are hotare
iubirea
creşte
cu cât o împingem
mai departe amândoi
aş vrea să te rog să nu laşi
să crească prea tare
apropie-te
mai pune-i
o zare

UNU

Lung timpul lungă noaptea
totul e nesfârşit
în podea amintiri
cel mai mic scârţâit le scoate
pasul nemăsurat cu zumzet de greieri uitat
nu ESTI
măcar o singură dată
o noapte întreagă o zi
libertate bucuria
fără pândă şi ascunzişuri vinovate
lung lung acest război
dar Doamne
să am eu tăria să-l despic pe unu
în doi

DUPĂ TINE

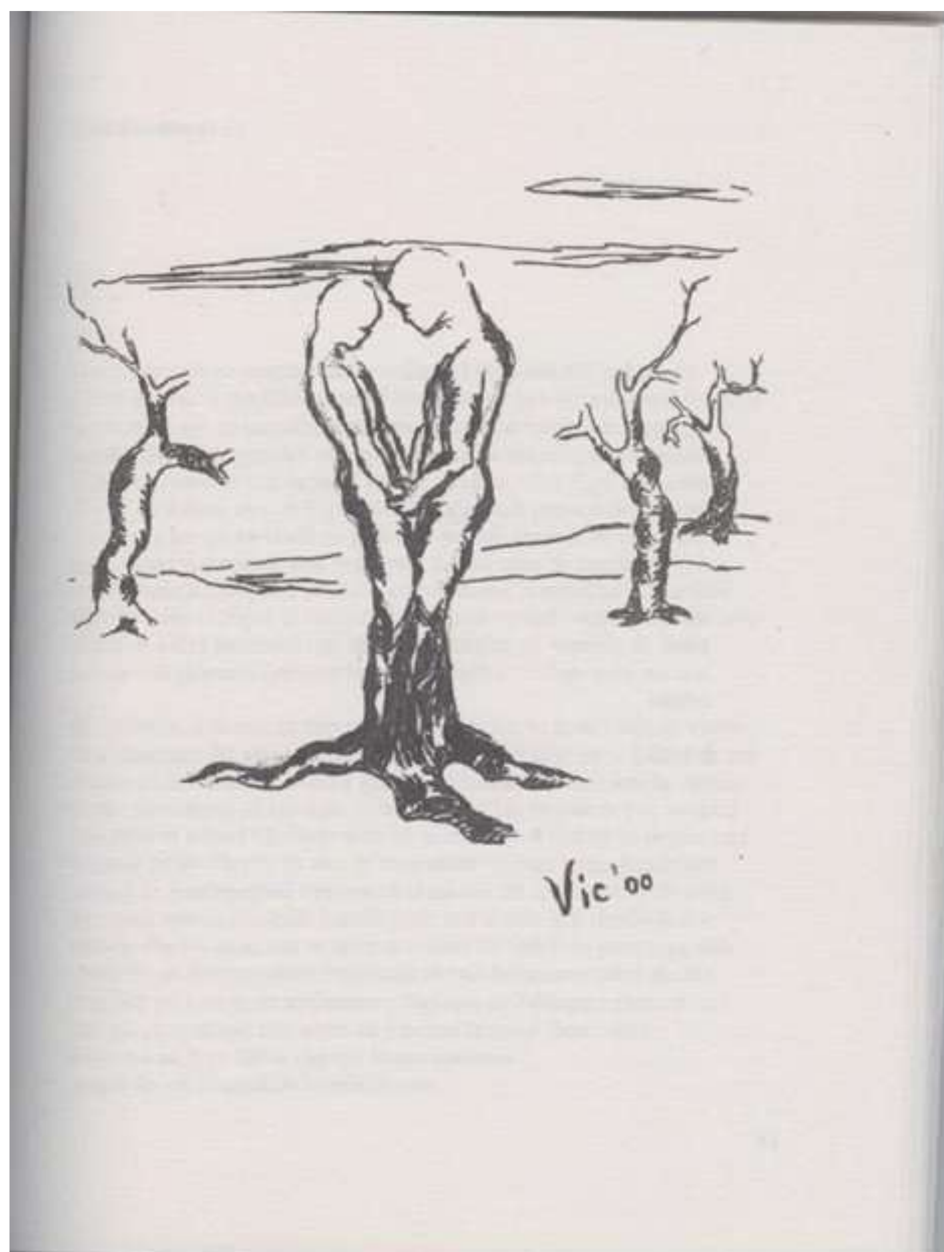
M-am ascuns
zici
şi nu te mai găsesc
să ne jucăm de-a v-aţi-ascunselea la vârsta asta
să nu mă auzi gândind te iubesc
eu tăcând descoperindu-te
şi tu zicând
da de unde
nu vezi că n-ai ghicit
din locul acela de mult am fugit
caută-mă
ori mai bine ia
nu mă mai căuta
nu vezi că nu mai suntem
cum eram cândva
în curcubeul sufletului meu
mâna ta

SUNT

Sunt lîngă tine iar
fără cuvinte mari
amnar ne e tăcerea
iubirea se mai stinge
dar uite şi în beznă
stranie nesfârşie
aripile
ne strânge

şapte iulie o mie nouă sute optzeci şi patru

*****


Vic'00

BINEFĂCĂTOAREA

M-am trezit de cu noapte eram convinsă că din visul tău aud şoapte
aprind lumina la bucătărie deschid fereastra aer tare de primăvară timpurie
beznă afară s-o tai cu cuţitul mai luceşte luna cu cerşitul de nostalgie
pâlpâie flacăra aragazului amestec zahăr cafea apă clocotită vrăjitorie
miroase a o mie şi una de nopţi trecute ce păcat orice clipă ziua asmute
pun pe tavă două căni de împătimiţi cafegii târşâi papucii de unde vii
culcă-te la loc zic cu ciudă de prea bine tocmai veneam eu către tine
mi-ai surprins surpriza m-ai descoperit nu mă satur de noapte rit în doi
târziu împărţit hurducăie patul car cu boi du-mă în amintire la Dorohoi
abur de cafea răstignit în odaia străvezie prea curând zorii săptămâna învie
aromă de cafea turcească tare să ne dezrobească pe veşnicie de uitare
mă vâr sub plapuma fierbinte hai mai visează în cuvinte cum era mai cândva
dă-mi mâna să alunec cu tine nu arde nici un bec în toate clădirile vecine
simt rădăcinile lui azi cresc peste măsură întregul univers se îndură de noi
izbucneşti în râs acuş vin după gunoi vezi geana de răsare iute la culcare
se răceşte cafeaua de izbelişte pe noptieră mă fac etajeră de pus amintiri
miri până la adânci bătrâneţe dacă nu tu cine să mă răsfeţe cu degete reci
basmele nu se sfârşesc în veci iei concentrat cafeaua prima înghiţitură
cu gust de cuminecătură cum era când nu erai nu eram băutori de cafea
dormeam neîntorşi nopţile lespezi peste soarte abia mai răsufla foarte
vorbele din vis au amuţit se apropie soarele de răsărit ne punem pe trăit
fleacurile de fiecare minut depărtarea răceala înfruntarea până diseară
vine iară un înainte de străluminare îngânare de înţelegere abur turcesc
mai ştii că te iubesc râzi vorbe ce e putred în statul Danemarca
a fi sau a nu fi cu barca vâsleşte în noi înserarea
noapte de azi înveşnicită binefăcătoarea

PARCUL POPORULUI

Câţiva paşi împreună soarele năpădeşte eşti alb de tot gândul sună
râzi moldoveneşte am vara în rărunchi de cum mi te alături
mănunchi de apucături înecate în decenţă atingerea dulce insistenţă
plutim între Operă şi Gara de Nord străzi întortocheate topit fiord
am coborât cu ascensorul mătăhălos care nu se opreşte între etaje
s-a lăsat cerul în jos nu mai sunt grilaje adună-te în umbra mea
deasupra ochilor tăi înmuguriţi sufletul mă scapă din multele pivniţi
de sus vedeam albastru acoperişuri hrube oraş de Dâmboviţă cu bube
îmi spăl trecutul în lanul de iarbă al privirii tale două haimanale
palme lipite drept în destin o secundă strada cu iubire inundă
vorbim dincolo de cuvinte vârtej de scântei înaintează cuminte
clipa furişată nicăierea visată ştii că ştiu ştiu că ştii sunt ca să fii
uite o bancă ascunsă de un trunchi nesfârşit trecătorii curioşi cuţit
vreau o lume întreagă numai a noastră cu inima caldă pe vatră
ajunge să te uiţi la mine ca să fiu tot ce vrei apropieri tandre 1 2 3
au pierit spaimele ca şi cum n-ar fi fost înţelesurile se pierd pe post
o oră un cartier un copac bătrân pe banca tăinuită vreau să rămân
nu-mi spui ce-ţi doreşti ştiu dinainte împărtăşim lumina cu luare aminte
te tragi din răsuflarea mea mă trag din ochii tăi râuri meandre peşti în văi
racul din mine a uitat să dea înapoi sunt bucuria în toi la fel şi tu
sunt cu eşti noi trifoi cu patru foi râsul tău neîntrerupt fuga la Prut
dă-mi sufletul cu împrumut ia-l pe al meu rătăceşte-l în voie
mijloc de săptămână joie amiază de taină te simt într-o rână în haină
aş sta aici cu tine deoparte de tot înfloriţi până peste cap în foarte
sărbătoarea fiinţei tăcerea râsul dorului
minunea din parcul poporului

CE NUMĂR CĂUTAŢI

Îţi fac ceai de tei vocea ta radiofonică de 1 2 3 a răcit ieşire din mit
ţine pătura pe genunchi respiră-mă până-n rărunchi am îmbătrânit
răsfoieşti o carte îţi iau mâna între ale mele ochii încercănaţi de foarte
s-a încins soba de la cabană trece trenul pe şine îngheţate în goană
jos la câmpie e primăvară am vrut să sărbătorim astă seară câţi ani
elani Suedia Akka de Kebnekajse crezusem că copilăria mă uitase
câteva zile de călătorie îl învie pe Nils Holgersson născut din hârtie
dacă vrei îţi citesc cum îmi citea mie tata în pat la culcare trei ani oare
cartea albastră Uppsala castele înnămeţite cu uriaşe grădini vrăjite
martie doi de şapte tu cu mine ard butucii în jar să se îmbine cenuşă
pe pârtie la schi e pustiu doar geamul nostru pâlpâie încă viu fără uşă
ninge a nesfârşire ne troieneşte odaia care nu mai are ieşire
ai aflat cel mai bun mijloc să nu vizităm muzee te ştiu idee cu idee
te gândesc din creştet cu ochii închişi dincoace către anii de carceră nescrişi
îţi cobori palma pe umărul meu stâng vuieşte vântul vârstei în jur în crâng
în străinătate suntem o singură minte două trupuri uitate adu-ţi aminte
bea ceaiul cât e fierbinte nu vorbi nu gândi fii tu s-a spulberat nu
se poate orice până mâine în zori când din tăcere s-ar putea să cobori
îţi trece laringita pornim mai departe cum s-o fi zicând în suedeză foarte
limbă neînţeleasă ne înconjoară suntem mai împreună aici decât în ţară
mă bucur de geamul întunecat bradul încărcat cu zăpadă vreme cadă
încetinesc secundele până când ceasul o ia în urmă timpul se curmă
ne-om întoarce într-o bună dimineaţă la Bucureşti tu sunt eu eşti
surâzi unui gând pe care nu mi-l spui ca liniştea noastră nimic nu-i
bat în fereastră ani îngheţaţi minunaţi
minunată eşti tu ce număr căutaţi



DE UNDE VENIM NOI

Cu cât vin către tine îndepărtarea creşte se lăţesc paşii hoţeşte
erai la colţ de toamnă pipa şi pătura înseamnă hibernare
mai fac o încercare general berthelot istorie uitată la ce bun alo
vezi drumul până hăt în nefiinţă alchimie ani în clipe dureroasă ştiinţă
a venit vremea renunţării trimeţi în apărare gonacii uitării neputinţă
mă trag în umbră primăvara dogoare înstrăinarea se târâie fără picioare
spui vremii să vină pe altă cărare zadarnic te tot iscodesc pe care
nu s-a oprit universul în loc soarele tot răsare doar noi vedem înserare
fug mugurii către lumină ţi-e curtea de copaci de ierburi de neleac plină
merg greu ca un uriaş peste văi noroioase mi-a intrat tristeţe în oase
mă trag în peşteră un foc de vreascuri amintirile iederă hidoasă beznă
a năvălit gheţarul până la gleznă urcă vino să fugi cu mine departe
ai uitat până şi numele bucuriei de foarte mai dorm o vreme fără de vise
închide-mi stâncile rămase deschise cu trupul tău val în nemişcare
catifea de trecut copleşitoare nu mai e înainte înapoi între noi apoi
în vârf de stâncă chip de neom răsună goală de credincioşi clopotniţa dom
lepăd urieşirea nu mă regăsesc piele zbârcită ochi orbi fără de iubesc
pe bâjbâite cobor de pe Everest talpa goală lipită în gheaţă cerul arest
ţi-e casa plină de oaspeţi fără faţă sunt în tine ca pământul în galaxie
să mai fie viaţă pe undeva cine ştie imponderabil în infinit rătăcit
încheie-ţi până-n beregată haina de fiinţă e frig cumplit dai roată
poate m-am înşelat nu era peştera decât o spaimă celulă fără pat
zvâcneşti din aţipeală cu numărul urlând nu trecem nicicând
bunele relele sunt pe veşnicie odată ce au apucat să fie vii
suntem iar copii mânjiţi cu noroi
pierduţi în întrebarea de unde venim noi



CIOCOLATĂ

Noaptea de azi fără lună ne prinde aşa de neîmpreună pe bâjbâite
întind mâinile cioplite în carne vie sufletul încă prin palme adie tresari
meteoriţi rari se prăvălesc lumina piere nu mai are nădejdea putere
umbre muşcând din aceeaşi ciocolată cu alune şi stafide bona fide
un ochi doi ochi o inimă în două plouă cu grindină de nemaifiinţă furtună
din ceas în ceas dorinţa tot mai înăbuşit sună pune-mi braţul sub cap
prin poarta mereu mai ruginită greu încap leagă-mi-te cu funia de mijloc
dă foc corăbiei disparǎ Ithaca trecem Stixul cu barca vâslim din răsputeri
nu mai e mâine azi e ieri visez zi de primăvară însorită dăm sirenelor mită
plutesc fire de praf în aer vreau să facem cale întoarsă am auzit un vaer
trânteşte uşa să oprim apele înnoptării închide ochii să uităm verdele mării
pe zidul cu fructe de toate soiurile atârnate la uscat e oglinda de măsurat realul
calul înghite jăratec ne trece prin câte încercări plutim în toate cele patru zări
vreme furată cu viclenie şifonier de nuc pat scârţâitor culcaţi ne legăm de glie
îmi sufli drept în tâmplă de oriunde ai fi de ce-mi lipseşte oare începutul de zi
nu-i iscodire dorul de nedespărţire pacea împărtăşită fugit tempus iubire
vin peste noi oceane îngheţate sloi nu-i adevărat că pământul se încălzeşte
până şi primăvara degeră albeşte ghiocei veştejeşte zambile viorele narcise
umple cu fise primul telefon public cât se mai zăreşte formează numărul
peşte rătăcit pe uscat rac împiedicat vorbim până pe lumea cealaltă
fă haltă în odaia cu candelă plutim peste viaţă nacelă de balon scăpat
lat respirabilul până dincolo de foarte scutură Dumnezeu viul de toarte
nu-i soare nu-i lună nimic nu ne adună ne agăţăm cu disperare mână în mână
mi-e dor de noi spălaţi de niciodată
pune duşul pe umbrele noastre de ciocolată

PRIMA NOASTRĂ CEARTĂ

Aplecat în scaun înainte mă răsfoieşti cu luare aminte nu glumeşti
am alergat într-un suflet eşti singurul care mă poate înţelege
mă îngrozesc cu fiecare vorbă povestită alege tu ordinea sunt arsă pe plită
nu ştie nimeni altul să mă creadă ca tine eşti firul cu plumb în mine
m-ai construit într-o viaţă împreună nu spui ce mai contează încă o minciună
simt iar cum ţi-a nins peste carcera tinereţii se scorojeau de adevăr pereţii
am retrăit zilele de îndârjire deodată noaptea mereu de bec luminată
am fost şi nu am fost pe urmele tale chin irecuperabil vale a plângerii
mugurii sângerii de amintire când mi-a mărturisit îţi ieşi din fire asprit
în anii de teroare am avut fiecare câte o sperietoare tu nu te temi de nimic
îţi ridic mâna lăsată moale mă gândesc cu jale la anii studenţiei
fata morgana a prieteniei i-a spus că am denunţat-o la securitate
s-a prăbuşit jumătate din restul naivităţii mele demult irosite
cealaltă e muşcată-n carne de secunde iscodite a trăit două decenii cu mânia
a murit de moarte bună duşmănia vreau să facem curat între noi zice
război pierdut de dezvinovăţire tu mă cunoşti ei cine să-i fi dat de ştire
ani nesfârşiţi când m-a crezut informatoare priviri piezişe dosnice culoare
de ce tu de ce eu unde sunt nevăzutele dosare fiecare gest posibilă închisoare
ce libertate de zile mari am trăit închisă în iubirea ta întâmplător interzisă
hăituiţi ne trăgeam însinguraţi în cotloane ieşeau la vânat pe maidane
scârba de mine aşa cum m-a văzut nu se poate lua tinereţea de la început
mă înroşesc ca vinovată mă ascund în tăcerea ta apăsată de amintiri
sclipiri de soare apune stăm nemişcaţi de la amiază neputincioşi
veghează toţi securiştii din lume de comunism roşi hai la plimbare
picioare de pâslă desenează ezitări pe hartă
pereche veche mai ştii prima noastră minunată ceartă

LA DOCTORI

Nu-mi iese din cap ce a putut să spună că am făcut n-ai umor zici
ţi-s ochii cioburi mici de urzici sclipeşte luna-n ei la două din noapte
ce mi-ar mai place castane prăjite pe jar aici în curte lângă buturugă
mâinile tale pline de har gospodăresc stau mereu să fugă eşti treaz
hai să facem haz de necaz a proiectat asupra ta ce ştia ea să facă
dar dacă te încrunţi în vecii vecilor n-ai fi denunţat pe cineva spun da
e important pe viaţă şi pe moarte să fi trăit cinstit să ne păstrăm în foarte
creşti în inima mea până o simt grea ciutură plină clipoceşti iubire lină
mă vâr în tine două săptămâni din martie au trecut început pentru anul tău
tremur rău cu braţul mă ţii să nu îngheţ trăim podeţ peste irosire
şi-au dat stelele căzătoare întâlnire în curtea ta de mujic harnic destoinic
drege-mi vârsta când nu ne cunoşteam fă-i un geam cu vitraliu tu viu în el
carusel de întâmplări îţi ies aburi pe nări iernile din închisoare aş merge la mare
n-o urî pentru calomnie nu te-a schimbat cu nimic atâta ştie iart-o şi tu
nu revolta mea se zdrobeşte cascadă cine mai poate s-o vadă în ochi prietenie
mai bine o mie şi unu duşmani înşiraţi să ia bani pentru fiecare trădare
taci cu răbdare simple vorbe în balanţă cu ani de temniţă te soarbe tristeţe
primăvară iernatică fără somn vin moşii au trecut babele dragul meu domn
mai povesteşte-mi o dată cum a fost când ai simţit că nu mai ai tată cum ai ştiut
m-am trezit buimăcit spunând a murit n-ai fost cu el nu ştia unde eşti
cinci zeci de ani nefireşti barăci odăi nu mai are nici o importanţă cum dormi
ne luăm până în zori vacanţă de la realitate îţi pun cojocul pe spate
aş avea volume să-ţi povestesc deodată de ce se lasă vorba aşteptată
îţi ating cu buzele fruntea înnegurată iartă-te de a fost odată
mâine au să răsară e deja azi doi sori
plecăm pe jos după leacuri de nesomn la doctori

ÎMI PLAC LUCRURILE VECHI

S-a lăsat praf de stele pe mobilele pe care le vrei fără dantele
lemn lucios aburit ştergi raftul de jos al bibliotecii lăcuit cu litere
îi facem iernii trimitere înspre trecut curăţenia de primăvară a început
perdelele îmbibate cu aer înfierbântat le băgăm la spălat cu detergent
geamurile se şterg lent cu gesturi grijulii au bătut în ele multe stihii
te oglindeşti în bucata mea de fereastră râde cu lacrimi hărnicia noastră
vin floriile se deschide cerul nu căuta în palme fierul cuiului bătut
e una gândul meu cu al tău mut mă întorc să-ţi sărut tâmpla cenuşie
s-a pornit vijelie parcă vine furtună cu zăpadă încep fulgii să cadă
ce vreme e afară unde ne-am rătăcit e prea frig să mergi mâine la pescuit
stai aici cu mine să facem casa lună să ne găsească iar praful împreună
dust to dust ashes to ashes ne facem dârele degetelor ghizi
muncim degeaba e curăţenia mare de Paşte lasă povestea să se caşte
azi sunt aşa de casnică în preajma ta scufundă-te în pofta de a exista
pe cârpa de praf sunt mii de ani lumină avem veşti din uitarea vecină
dacă-ţi laşi palma în palma mea o să putem zbura în alt univers
la fel ca orice mers pe o cărare către niciunde tandreţea ne ascunde
ce vezi dincolo de nu mai este ţeste de lumi înnourate plutitoare în peste
gândim fugim ne oprim în doi măcar de-ar reveni tinereţea strigoi
uite prima ta vorbă primul meu pas nu socoti cât ne-a rămas
aproape că am găsit locul unde orice sfârşit e de fapt începutul regăsit
nu mai vreau s-o iau de la capăt te încrunţi nu mai căuta punţi
când terminăm curăţenia mă culc am obosit să nu te pui pe ursit
dorm somn adânc fără vise vine vremea când trezirile vor fi interzise
trec firele de praf peste noi perechi perechi
ştergi crucifixul de la bunica îmi plac lucrurile vechi

AŞTEPTĂM SĂ SE ÎNCĂLZEASCĂ

Zi lungă cât noaptea echinocţiul de primăvară nădejdea în mâine moară de vânt
nici un cuvânt cartea deschisă caietul meu de seară cu pagina nescrisă
îmi închipui serile din copilăria tatălui meu care la vremea asta moare mereu
mămăligă tăiată cu sfoară se lasă beznă de neîmpliniri afară pe uliţă
peniţă uscată seacă vorbele stoarse dorm închipuirile neîntoarse unde eşti
albeşti câte un fir pe secundă trecerea mă inundă atârn de respiraţia următoare
înfometare de cândva pe care n-o mai poate sătura nici un fel de mâncare
m-ai dus azi dimineaţă în Obor să te uiţi la tarabe nostalgii de ogor
am luat-o pe Măgura Vulturului până în Pantelimon în bătaia vântului
vagon după vagon hurduca Gara de Est ne pregăteam să urcăm pe Everest
te întorceai la conac câmpuri păduri ce n-aş fi dat să mă furi lângă tine
scrâşnea tramvaiul paisprezece pe şine dughene sărăcăcioase case crăpate
seminţe de floarea soarelui în lighean în praf jaf la colţuri întunecate
mugurii ni se strecurau în oase cerşetori zgribuliţi în zdrenţe roase
te fascinează toate soiurile de seminţe visate prisosinţe ţăran pierdut
tocmai vin gheţurile pe Prut alunecă dealuri se sfarmă ziduri potop
s-a făcut roşu la stop domoleşte-ţi neîntoarcerile încă aşteptăm verile
rodesc în mintea ta boabe necunoscute mie vânzătorii care mai de care îmbie
aşternem pământ în balcon semănăm tot ce vrei doar unelte să-ţi iei
să facem începuturile să înmugurească udă-le sapă-le fă viaţa să crească
să se mărească ziua de azi înainte să înfierbânte soarele rădăcini din minte
se întinde glia până în balustradă o stropeşti în somn cu tăgadă dar este
fiecare vis e o veste că vremea ne păsuieşte las scrisul lasă cititul ora trăieşte
miroase a sărăcie semănat cules alt drum la Obor câte o să mai vie
ascunde-te pune-ţi iubirea mască
hai să aşteptăm să se încălzească



O SĂ-ŢI SPUN DE DINCOLO

Urcăm de la gară pe drum şerpuit ne uităm după cruce nu e de zărit
hotel Caraiman hotel Palas n-a rămas nimic din iarnă vrăbii la taifas
ceaiul din restaurant e earl grey pun o linguriţă de zahăr tu câte vrei
miroase a secolul trecut mesele scoase pe verandă chelnerul priceput
îţi ung unt pe pâine ieri azi era mâine o oră în tren început de zi
mă simt ca în Caragiale la adăpostul ironiei tale hai să luăm pricomigdale
până se înseninează fiecare glumă a ta e o rază tandreţea burează
mai zăbovim în holul cu canapele somptuoase tablouri cu case străine
e linişte e bine bat clopotele la mănăstirea Sinaia trec orele
pe foaia mâzgălită a fiinţei noastre două într-una seacă laguna
nu ne mai desparte nimic suntem în plin foarte mă ridic mă urmezi
livezi se pregătesc să înmugurească aprindem o lumânare duhovnicească
preafericitul e în vizită la călugări ceaţă în toate cele patru zări
urcăm încet spre Peleş nu te grăbi cu mine nu poţi să dai greş
îmi potrivesc după tine pasul ceasul inima răsuflarea mirarea
s-a făcut zece plăteşti intrarea ne prefacem că mergem la noi acasă
ghidul ne lasă în pace nu vrem explicaţii picură emoţia în raţii
îmi plac ferestrele în colţuri ascunse tristeţi nepătrunse bine ştiute
mâinile mute desenează linii de viaţă cum ar fi fost faţă în faţă
în jilţuri sculptate susurul pârâului să ne fi unit măcar pe jumătate
n-am venit în caleaşcă cu cai nu suntem la Versailles dar e acasă
pătura joasă de nori ne înveleşte singuri călători de o zi un sfârşit
apune soarele de îndată ce a răsărit ce am visat oare cât am trăit
se închide castelul cu noi înăuntru suntem patru în sala oglinzilor
asurzitor bate liniştea în inima ta întreb alo
aşteaptă o să-ţi spun de dincolo

CINEVA CARE NU A AVUT EXPERIENŢELE MELE

Aşteptăm leneşi la telecabină e soare răcoare lumină lină
merg prima oară pe creştet de munte ne înconjoară fiinţe multe mărunte
întâi urcăm are să vină apoi vremea să coborâm foşnim pe caldarâm
pe cine o să regăsim acolo sus ne fac cu mâna apropiaţii care nu-s
te-ai gândit cum ar fi să dăm acum ochii cu ei se înşiruie în suflet 1 2 3
ne ţin în viaţă să trăiască prin noi străinii îi dau la o parte moroi
nu ne e frică de ochii lor pironiţi îi oblojim cu dor când sunt izgoniţi
hai să ne povestim despre ai noştri ochii tăi vegetali ai mei albaştri
urcă telecabina legănat în cerul fără nor ne caută neodihna lor
hăuri de brazi departe jos în văi azi ai mei ai tăi împreună sărbătoare
dacă s-ar prăvăli cabina ne-am pierde în ei boare mi se înmoaie genunchii
suntem muchii de fire până în neştire contemplăm liniştiţi dezîntâmplarea
se ascunde zarea după înălţime mai avem de urcat până în rotunjime
nu e aer aici sus e bătătorită cărarea de întoarcerile albe ale celor ce s-au dus
abia îmi târăsc tălpile realul e greu suntem încă prea adevărat tu şi eu
se despart unii către cruce către Omul bea viaţa vinul cinei cea de taină
mai scoatem o haină e înăbuşitor tare aş vrea să cobor să mai fim vii
micile bucurii de pe străzile pietruite dau în schimb tăcerile auzite
pelerinaj de călători entuziaşti sus pe vârf până în nori sfintele Paşti
floriile sfântul Constantin ne aţin calea nu vreau să mă închin nimănui
mă domoleşti nici nu ştii cui mergem să vedem stâncile roase de vânturi
nu simţi cum ni se cască în plămâni pământuri mă înăbuş acuş plecăm
te trag din răsputeri aerul n-o să-l înduplecăm să poată fi pipăit
am greşit urcuşul a fost prea pripit ţi-s degetele sloi vreau să fii topit
m-am lecuit nu mai vreau să văd fără trup Babele
nu vreau să fii cineva care nu a avut experienţele mele

MULŢUMESC LA FEL

Corabia lui Noe autobuzul ploaie de primăvară Sisoe îşi ascute auzul
deschizi umbrela aripă neagră de Dracula de la han din Bran la castel
carusel de prăvălioare cu tricouri farfurii bibelouri ghicite stafii
cioplit în stâncă sus cu acoperişul ţuguiat tocmai bun de vegheat
urcăm scările de piatră întortocheate închipuirea în uşa vârstei bate
îmi place sălbăticia odăilor neprimitoare ungherele ascunzătoare
geamurile abia mijite în zidurile groase plite pentru zile geroase
pereţii proaspăt spoiţi flintele descărcate pietre călcate de paşi neştiuţi
fântâna din curtea interioară plină de bănuţi dorinţe negură lumină
ce-ai zice să ne mutăm cu credinţe cu tot în istoria vecină peste real
val după val au trecut păci bătălii pe cine uiţi pe care să-l învii
îţi treci palma peste scaunele roase patul anacronic vremi de-a valma
laconic mergi înainte ni se întretaie gândurile fără cuvinte vin în urmă
se curmă coridorul suspendat peste vale bucurii amestecate cu jale
nu văd partea cealaltă existenţele pierite tresaltă sunt încă foarte aici
turiştii pitici se dau în umbra lui Vlad Ţepeş duşmanii cad leş după leş
vampiri Transilvanie cu poveşti născocite pierzanie spaime împământenite
pe când ne spinteca groaza de invazii renăşteau Franţe Spanii Italii
ne-am născut aici să trăim cât o fi nu mai avem ce ocoli se apropie
ştie inima ta încotro să se uite între sute de bani arunc o monedă
se predă muţenia ta întrebărilor mele când o să ajungem la stele
ce simţi ce ştii ce eşti ce vrei ia-le pe rând 1 2 3 oricum nu răspund
ieşim la amiază piază bună înseninarea ochii tăi în valuri ca marea
am mai scăpat o dată de trecut de încheiere degeaba Branul vamă cere
ne aşezăm la o masă în tinda de hotel
poftă bună la viaţă mulţumesc la fel

APOI VINE CĂLDURA LUI AUGUST

Mai e încă zăpadă la Clăbucet plecare ne înfofolim pornim la plimbare
două mogâldeţe în oceanul de alb bătucit ca niciodată ai chef de vorbit
îmi intră liniştea în urechi nu te aud ameţesc hei pentru cine povestesc
telescaunul urcă coboară în gol câinele lup al hotelului goneşte ciorile stol
zburătăceşte vrăbiile vine agale după noi de câte zile îl mângâiem amândoi
un deal o vale mă agăţ de braţul tău mă codesc totuşi I love you so
cu însingurările tale neîncheiate cu temniţa a treia universitate în frig
râsul aprig când te înverşunezi în ironie eşti ac înfipt în mine până-n gămălie
dacă ne opresc haiducii să ne jefuiască de amintirile împreună nimeni în jur
vezi o lună abia începută lângă soare albul strigă nedreptatea veche tot doare
Eschila zici unde ţi-e umorul mi-alunecă piciorul pe muchia îngheţată
mai spune-mi o dată cum ai învăţat englezeşte câinele te urmăreşte
dă la o parte cortina de trecuturi vreau să călcăm numai în începuturi
din foarte în foarte treptele ne-au adus la cabană câinele vine în goană
ne apără de nepoftiţi s-a strecurat după noi nimeni lângă foc stăm în loc
ne pune cabanierul în faţă ceaiul aburind cu iz de rom ne oglindim chipul de om
îi cumperi salam să-l vezi cum mestecă absorbit atâta drum o fi flămânzit
din căni urcă povestea înfometării noastre spre ferestrele pitice albastre de cer
se lasă înnegurare de fier când a trecut ziua cum ne întoarcem în seară
scară de îndoieli ne înconjoară urcăm coborâm rătăcim înnoptăm aici hotărâm
câinele de pază ne trage afară a apus soarele dar e drumul drept înainte
mai ai cuvinte mai am multe de aflat ceaiul cu rom ne-a încălzit nu ne-a îmbătat
în vârf de munte în zăpada umblată noi cu un câine pe care toţi dau să-l bată
păzitor credincios pentru un os de iubire ne înzăpezim în fericire
cât a trecut de la plecare s-a topit drumul îngust
mergi nu te teme apoi vine căldura lui august

NU-MI PLACE SĂ MUNCESC

De atâtea ori te-am visat la casa scânteii încât te trag la şosea
au început să taie mieii se apropie învierea muzeul satului e pustiu
mai bine să fiu singură cu tine decât în mulţime doarme tăcerea
casele sărace fascinante cândva sunt părăginite duse vieţi mocnite
aş intra dacă n-ar fi sfoara în uşă a fost odată plita plină cu cenuşă
dau opreliştea deoparte există în toate o nemăsură un foarte vino
şezi aici pe laviţă miroase a mucegai nu-mi vine să-i spun vremii stai
cergă pe lemn pereţii cu covoare geamuri de istorie umilă fără soare
dau veacuri de castele împăunate pe jumătate de oră cu tine la ţară
ne înfioară ce nu am fost dacă vrei ţinem post de îngândurare
şerpuie apropierea râu către mare nu te chem în trecut pereţi de lut crăpaţi
ia-ţi gândul de la alunecare m-am oprit ca să te pun la încercare
chiar dacă am fi ajuns să trăim într-un bordei de pământ jilav
la fel de nepătruns ai fi fost grav îţi bate gând în mintea mea clopot
sunt clocot de spaime îngenuncheri te aduni tot în ieri noi unde
ne pătrunde umezeala în oase ne coase cineva în sac fără lumină
hai să vedem casa vecină blândul meu neînduplecat mai avem de plecat
e zăvorâtă intrarea pun palma streaşină la geam văd încrâncenarea
urâtă sărăcie lucie strachini goale în cuhnie cuptorul de dormit
somn răscolit de visul că te caut nu te găsesc nu mă lăsa să pribegesc
veneam aici în adolescenţă ca într-o ţară de absenţă indiferenţă
te-aş duce în vacanţă într-altă viaţă să ne întoarcem înspre dimineaţă
cu soarele în frunte despărţirile cărunte le îngropăm în noapte
după o vară de trudă să ne fie livada plină de mere coapte
rup primul ionatan cu chip omenesc
nu muşca din el nu-mi place să muncesc

NE POTRIVIM

Dacă era cum aş fi vrut acolo m-aş întoarce vârstă înecată în Prut
cine ne stoarce clipă cu clipă îmbrâncindu-ne unde nimic nu se mai înfiripă
am putea merge în miez de noapte creştină să luăm ca alţii lumină
stingi televizorul scoţi pipa din buzunar pui zăvorul singuri cu dorul
tutunul cu aromă de n-a fost să fie pluteşte norii lui Magritte către bucătărie
răscoleşti cenuşa din lemn cu flacăra slabă a chibritului semn că da
ne putem încăpăţâna în aşteptare ce-i mai frumos decât înceata înnoptare
nu aprindem becul ne brăzdează fulgerele prin geam astăzi cu mine te am
ni se freacă de glezne motanul orb cu ochi opaci fumezi mă ţii de mână taci
trec vârcolaci cu umbrele mişună aerul dintre noi de stele curenţi de o privire
se aţine duhul aproape ivire din moarte hai să ne înălţăm pe foarte
sunt la răscruce de credinţe crucifixul bunicii amintirile tale seminţe
ieşirea din deşert e aşa de aproape cât drumul la biserică între ape
s-a încolăcit motanul să aştepte încă o înviere în lumea lui de nevedere
dă crucea de la noi Doamne câţi ani împreună tot atâtea toamne
de-o fi să ne întoarcem de unde încă n-am ajuns drum nepătruns
nici crucea nici steaua să nu ne despartă fie-ne primăvara poartă
în şase colţuri patru piroane fierb neîmplinirile neamurilor noastre în cazane
noapte de smoală motan de tuci adulmecând fără sfială toarce între noi
paşi grăbiţi furtună noroi pipa ta aromată e slujba de întemeiere
nu are fulgerul putere să ne orbească avem pe masă pască şi pască
hrana cerească nu trebuie coaptă urcă în slăvi fumul din pipa înţeleaptă
stăm aplecaţi pe fereastră motanul culcuşit alături pe pervaz doarme treaz
de ne-ar vedea ce-ar fi în mintea lui de necuvântătoare beznă soare
de când suntem împreună îl hrănim îl iubim
mâinile ni se adună în blana lui vie ne potrivim

VREAU SĂ-ŢI DAU SĂ CITEŞTI

Pe rue Mouffetard il fait tard e o cafenea cu reşou la intrare
alunecă Parisul în întunecare bem chocolat chaud il fait beau
între copilăria cu Irène bătrâneţea cu tine străzi de suflet pline
mă strecuram dimineaţa în pat lângă ea învăţa pentru facultate
tăceam mâlc nici nu ştii ce cuminte poţi fi la şapte ani şi jumătate
de multe ori pe atât spaţiul a crescut ea în viitor eu în trecut
ne-a dus cu maşina pe toate intrările interzise oraşul încercănat de vise
e roşu opreşte clepsidra nu încetineşte stopul se schimbă anii se plimbă
notre dame orangerie musée d'orsay île de paris aşteptări împlinite de vii
mă laşi în preajma ei ca şi cum încă nu m-ai cunoaşte copilul renaşte
tandreţea mea cu două feţe una pentru fiecare din voi zi agitată de plimbare
cinci zile pentru un Paris atât de mare mirajul nu trebuie ratat
te laşi alergat ignorat Irène drumul se scurge în apă quai de la Seine
mi-e sufletul în podul palmei licurici amândouă avem în ochi pitici
artificii de emoţii colorate chiar dacă vârsta în tâmplă bate prin sânge legate
nuferii lui Monet marmura lui Rodin nu-ţi place Gauguin ai obosit
voiai doar să umbli pe străzi te-ai plictisit ne întoarcem în Boulogne
mâine zburăm înapoi la Bucureşti imposibil să aflu ce gândeşti fug în mine
funingine de întâmplări care nu mai au timp să fie miraculoasă călătorie
din balcon de sus se vede o felie de Paris între blocuri furi somnul
intri în vorbă cu domnul de alături peste geam am obosit de ce nu am
am venit pentru câteva zile fermecate dau pe gât patruzeci de ani XXXX romani
am trăit cu tine mai mult decât cu Irène amintirile merg în cerc tren
mă leagă de ea vieţile strămoşilor comuni copilărie necondiţionată iar te aduni
învie zodiile raci peşti umpli palmele sfielnic cu veşti
mă cercetezi temător sunt aici vreau să-ţi dau să citeşti



SUNT UN OM AL VECHITURILOR

Sunt cu receptorul în mână te uiţi la tablou alunecă podeaua tăcere
se zguduie zidul din nou e cutremur parcă îţi pare rău că nu durează mai mult
pun capul pe aşteptarea inevitabilului din tine ascult respiri lung
dacă se despica pământul de nu mai puteam să te ajung ridici din umeri
numeri uituc anii de când suntem împreună telefonul nu mai sună
calc prin câmpul tău de maci verzi până la brâu te pierzi în urmă
strigătele din stradă se curmă se trage fiecare în miez de zi la casa lui
ne rătăceşte liniştea haihui ce culoare au frunzele în privirea ta
deschizi geamul larg dacă nu le-ai vedea le-ai respira primăvară
în comparaţie cu infernul tău mă simt fără de ţară viaţă venetică
îmi sunt strămoş îmi sunt fiică singurătate fără leac până în nefiinţă
o împac cu linia vieţii tale credinţă necredinţă ajunge un cutremur mai mare
ca să nu mai umblăm niciodată în picioare duhuri buimace de pripas
mi-a rămas de făcut salata pentru prânz foame vie zburdă mânz
curăţă tu usturoiul ceapa împroaşcă picături universuri apa spăl ridichile
ciuleşti urechile se aude uruit măruntaie de pământ s-a stârnit vânt
se trântesc geamurile la etajul nouă plouă cu pierderi ai câştigat pariul
eşti tatăl eşti fiul strânge la tine bucuria ca felia de cozonac uscat
muiat în lapte curat ai mustăţi de Moş Crăciun habar n-am ce spun
între cutremur şi coşmare ce te indispune mai tare ţi-e coşul pieptului strivit
îmi înghit groaza că nimic nu te poate îmbuna distanţa la tine la stea
despică-te să-ţi alunec în vine cine ne-a blestemat să fim doi până la moarte
leagă-mă în funii de foarte să nu mai pot mişca fără ştirea ta Eschila
râzi ce e dincolo de nu pot vorbi numărate sperioase sfârşituri de zi
clădim drum răsărit neînceput curcubeu nădejde între noi zbor
vis răsucit sunt un om al vechiturilor

LA TEMPLU

Coadă lungă cât strada la circa financiară îşi deapănă fiecare balada
plătim impozitul pe căsnicie trăim din zi în zi cu chirie pace bună
aşteptăm împreună drepţi în picioare zarvă înghesuială mare
oameni sărmani vor să facă economie prezentându-se înainte de termen
reducerile îmbie scurt timp grăbit sorocul părăsim bucuroşi locul
zi de primăvară ploioasă eu ţie tu mie casă au căzut petalele dantelate
a pierit înflorirea pe neobservate trecem spre Cişmigiu spre postul naţional
nu vrei să faci nimic cal ostenit paşti plictisul cum pierde somnul visul
de la liceul maghiar am ajuns la Foişor mocneşte sufletul fără zor
mi-ar place să intrăm în biserica grecească să ne crească aripă de drum
ţi-e pipa plină cu emoţii scrum aprinde tutunul cu chibrit de o clipă
în parcul Pache sunt băncile umede de plânsul dezviitoririi opreşte
prea creşte timpul îţi mijeşte în cristalin fir proaspăt de iarbă
stânga sau dreapta să ne soarbă copilăria mea între Hagiului şi Traian
plăteam telefonul la poşta Vitan vrei pe Moşilor la magazinul vânătoresc
îţi amintesc de periile de la cuier înainte de vânătoare erai tu oare
e prea departe la Dorohoi la Prut la Conceşti anii de carceră crunte poveşti
cinematograful Mioriţa biserica armenească ţi-ai pus pe amintiri mască
glumeşti mergi înainte mecanic nu eşti în largul tău oraşul hău
trag cu dinţii de nori cu disperare măcar o oră de soare nu aţipi
copii de pripas doar un ceas uităm de centru de universitate
sunt sigură că bate clopotul de la Mitropolie pe amândoi să ne învie
hai la piaţa Naţiunii de acolo sus pe deal la mal de împărăţie
râzi către cer moldovene am în suflet întâmplări cu tine o mie
la sinagoga de la Sfânta Vineri zici de exemplu
intrăm nu mai ieşim din templu

AM STAT LA SFÂNTA VINERI

S-a deschis biblioteca de pe Calea Victoriei drumul Alexandriei locul şapte
poate şezi lângă mine cu ceaslovul muiat în noapte litere cine cere
amintirea singura noastră avere citeşti absorbit cu ochi de ambră în malachit
ce contează un răsărit după ce au pierit atâtea începuturi
înconjuri palma strecurată sub cotul tău cu tentacule de sfială
te încearcă vechea bănuială că iar icnesc să şterg ce a fost înainte de mine
idilă de tinereţe îi tot ştirbesc din mărime împroşc funingine pe nări
trec călări zilele de demult ascult liniştea cum îmbătrâneşte fereşte
cad bucăţi de tencuială nu uit nu uiţi era aceeaşi sală era alta
în halta de acum treizeci de ani încă nu bănuiai că am să apar
aş vrea să-ţi simt în pipă jar fugi cu mine din istoria neîncheiată
fumegă cenuşa de tutun străluminată Calea Victoriei curge în urmă
parcă merg pe sârmă printre tăgadele tale joc n-a fost nimic la mijloc
la Capşa e închis aleargă umbrele leapşa în ferestrele cu catifele
câte rânduri de pingele mai apucăm să înlocuim ce bine că trăim
amândoi deodată fericire nu mai e Romarta copiilor nemurire
mergem mereu în linie dreaptă nici opereta nu ne mai aşteaptă
îngropată în pământ biserica s-a strâns carapace glasul meu într-al tău tace
unde-s tarabele unde-i Dâmboviţa murdară străină schimbare înăuntru afară
hanul lui Manuc şi-a închis porţile mari de lemn hai te îndemn
în hrubele de la Curtea veche zac anii noştri nepereche sapă cu gândul
să nu ne vină încă rândul să coborâm mai adânc cerşeşte la poartă un ţânc
scoţi portofelul ţi-l înşfacă un golan uite că iar mai trece un an
ţi-a furat nenorocul aprinzi focul din pipă plimbare cu soare lungă
să nu ne mai ajungă strângerea de inimă suntem tineri
te iau de mână te opreşti îţi aminteşti am stat la Sfânta Vineri

LA SALCIA

Mă dezmeticesc în coşmarul tău fugi câini lupi stupi de viespi clipele
ferecate sunt lacătele libertăţii ţărani împietriţi să vezi ce păţii
se făcea că ne curmau ca pe o tulpină din şale cu cozi de cazmale
îţi ţiu palma pe frunte să ţi se prelingă în trup seninătate viaţă
şterg toate ridurile de pe faţă te întorci către mine copil în odaia mea
seara ne aştepta locuieşte-mă noaptea asta cu ochii pe geam îţi dau tot ce am
camera mea îngustă cu clanţa scârţâitoare glas temut de vrăjitoare
prin bezna împuşcată de culoare credeam că explodează butelii de gaz
în genunchi pe pervaz te strigam fără să ştiu că nu poţi răspunde deşi eşti viu
ieşire din copilăria cu ani lucii sub sărbătorile de mute artificii
văzute prima oară ce zi aniversară politică istorie falie tectonică
se pregătea cutremur din rărunchi ne punem împreună zilele mănunchi
te urmez în mlaştina cu orez dormi în neîntoarcerile mele stele de mai stai
nu te-am ghicit pe când erai în viaţa ta cuibăreşte-te în a mea visează
trează îmi răsfoiesc amintirile în care păşeşti mă urmăreşti dormind
caut cu jind artificiile sub pleoapele tale ai tot căzut adânc în vale
te trag albastrul verdele cărămiziul a înflorit pustiul ştii să fii fericit
era pe când nu s-a zărit aşteptarea tot suie azi o vedem şi nu e
în odaia mea de doi paşi lumină ne învelim cu eternitatea vecină
n-am mai intrat acolo din copilărie cei unsprezece ani ne sfâşie
tu într-un loc eu în altul a fost pentru amândoi acelaşi înaltul
dacă te-aş trezi s-ar spulbera zidurile închipuite răsuflări ostenite
ne-am despărţi cu groază zburând imponderabili îndrăgostiţi perisabili
eu îl vreau pe mereu în desagă viaţa mi-e dragă ţie la fel dormi cu zel
să nu deschizi ochii nu goni în lumină veşnicia
chiar dacă îţi alunecă înspăimântat călcâiul la Salcia

SUNT EMOŢIONANTE

În petecul de grădină al vârstei mele dintâi te trag mi te pun la căpătâi
a plouat cu boabe de gheaţă ne bălăcim în verdeaţă ispită iarba necosită
îşi cară melcii casele spirale în spinare se pune dare pe înseninare
melc melc codobelc scoate coarne boureşti când treci să ne ocoleşti
în carne şi oase am dat înapoi în vreme nădejdile coase încep să secere să cheme
prindem lăcuste în cutii de chibrituri aburi de ploaie atârnă din cer albituri
am frecat bine trecutul l-am pus la uscat ies încet din coasta ta de bărbat
respirăm viitor atât ne-a rămas ceas de îndoială cer de cerneală botezată cu apă
o groapă cu nisip tufişuri iederă împrejur fur lenea înserării de vară
miroase reavăn licurici ne înconjoară a coborât nesfârşirea la noi în copilărie
fie să nu ne trecem în veci se topesc anii reci la zvâcnirea aortei
te răsuceşti peste furnicile abandonate soartei dă viaţa în foc peste noi
trifoi cu patru foi în tot locul i-a sosit liniştii sorocul te ridici
buruienile năpădesc frici apuci cazmaua ca altcândva striveşti o stea
sapi îndârjit în amurg râuri de grindină curg în muşuroaie şiroaie
apeşi cu călcâiul răstorni o halcă de iarbă îi iei grădinii de pe falcă barbă
tot mai adânc coboară fierul ascuţit scrijelitură oare ce ai descoperit
casetă de aramă încuiată încolţită de lopată o urci în palme
degetele o sucesc calme îţi plac lucrurile de altădată ce o fi înăuntru
pentru cine a fost ascunsă uitată nepătrunsă de vreme sub curiozitate geme
îţi trebuie atât de puţin nu vrei bani peşin nu vrei giuvaeruri nestemate
întins la pământ stai în coate cu ochii în istorie sapa încă gâfâie greu
crezusem cu câte vârste în urmă că e numai universul meu mă corectezi
sunt lângă tine după cum vezi nu slobozi duhul ascuns cine ştie de cine
domoleşte-ţi bucuria de a o deschide foarte moderato andante
aşteptările sunt emoţionante

SUNT STABIL

Din balcon Pacificul în dreapta la stânga dealuri aşteptări deşarte
oricât de aproape de foarte plecăm înapoi peste un an zi senină
Berkeley ne întâmpină cu palmieri în solzi de lemn intrăm diseară în ieri
deocamdată e duminică dis de dimineaţă ai încă spumă de ras pe faţă
îţi aduc suc de portocale Tropicana domolim goana noului care ne paşte
n-are decât să se caşte necunoscutul să ne înghită bucurie pripită
costumul tău alb de început de lume rochia mea în cerneală noi fără nume
s-au învechit minunile în lumea nouă iau umbrela nu cumva să plouă
se răzgândesc norii iadului fac cale întoarsă rămân mâneca mea cravata ta arsă
mergem agale printre homeless blacks cu cărucioare furate vitrine colorate
străzile curg geometric întretăiate Haste Shattuck Wallgreens Bank of America
muzica de vioară în staţia de metrou muzicuţă tobă cutia goală one man show
scara rulantă ne adânceşte indiferentă fuge cerul rentă de zi cu zi
cine vrei să fii azi copilul ocnaşul tatăl îndrăgostitul de stafii
ai pe suflet o pâclă nu mai gândi ne duce trenul sub ocean dincolo de nu ştii
ni se înfundă urechile a venit oare vârsta din urmă degetele scurmă în palmă
întreg şirul de vagoane e sudalmă minune Pacificul se supune
coborâm la cable car San Francisco Nordstrom beton fără urmă de pom
hotel luxos uniforme bizare urcă tramvaiul pe deal călare
zi de plimbare în Chinatown Fisherman's Wharf te strig de pe dig
se apropie vaporul de Golden Gate Bridge aprinzi pipa chibritul îl stingi
arde aşchia mocnit în tutun la Alcatraz mâna pe ochi ţi-o pun
mă agăţ de tine zgâlţâiţi de valuri oceanul trecutului nu are maluri
eşti imaculat încruntat surâzi vânt răscolit a ieşit inima la cerşit
ne întoarcem la chei 1 2 noi cu oceanul 3 taci tiptil
fii eu sunt tu legănaţi de Pacific mă ţii strâns sunt stabil

NU-MI SCRIAM NUMAI EU MEMORIILE

O să ne reîncarnăm în focile de la Pier thirty-nine are you mine
miros a alge apă sărată stătută toate laolaltă adunare agitată limbută
ne căutăm cu îndârjire singurătatea se îmbulzeşte de pe mal spionează cetatea
urlete răguşite de plictiseală mai trece o viaţă altă reîncarnare fatală
vino să înotăm pe sub toate podurile din San Francisco bay bătăile inimii 1 2 3
tăiem în albastru dârele noastre de existenţă I love you lungă absenţă
ne e mereu dor de acasă chiar dacă pe împreună l-a retezat destinul la coasă
până să ne înghită înotul necuvântarea să prăznuim azi sărbătoarea
la Fisherman's Wharf trece pe scândură viitorul amorf e foarte acum
te urmez drum de suflet atlet al ignorării de sine avem nevoi atât de puţine
un plic cu tutun bun un duş cald nevedere leneşă ochi de smarald
la tejgheaua cu scoici se cumpără perle aloha uită nopţile gherle
sunt planete argintii născute din fire de nisip dacă intru în coşmarul tău strig şi eu
atârnă-mi la gât o lume cuibăreşte-te în mine cea fără de nume
căscată scoica rănită prădată gol în sufletul ei s-a născut niciodată
mângâi cu degete de neîndrăzneală rotunjimea mătăsoasă poate în ea e acasă
din restaurant se văd iahturile legate suntem prizonieri pe jumătate
înnodaţi fedeleş spate în spate cândva o să ţâşnim înăuntrul lui foarte
crabcakes shrimp nu facem decât să cumpărăm înghiţim timp
clam chowder apă cu cuburi de gheaţă chemare tulbure de viaţă
urlă focile întemniţate în trupul de scufundătoare să fie vis oare
colonii fără rost oceanul lemnul putred singurul lor adăpost
plimbă-te de mână cu mine întunecarea întrebarea vine
cine să fie pe urmele noastre fiecare îşi ştie sosirea plecarea
Palm Sunday ne învăluie floriile ne cheamă departe foci rusaliile
plecăm nu sosim nu-mi scriam numai eu memoriile

ERA STÂNGACI LA MINTE

Urăsc parcul douăzeci şi trei august cu cornetele de seminţe pe podul îngust
lacul greu de mătasea broaştei hârtii rătăciţi între joacă mizerie nisip copii
ne aşezăm stingheri pe banca prăfuită se încruntă obişnuiţii aleilor să ne înghită
cămaşa ta albă călcată impecabil are un rotocol de scânteie arsă trupul taină revarsă
urcă din pipă duhul vrăjitor destram la vorbele tale într-o dungă cu spor
nu mai e mult dar oricât ne-ar rămâne de puţin promisiunile de foarte tot vin
am fost cu barca pe lac în copilărie am adunat un melc prizonier în cochilie
nu mai sunt vâslaşi lacul e mlaştină mirositoare îi dau târcoale ursitoare
de-ar fi să ne ursească viaţa de la început cum ne închipui ce am fi făcut
semănam bătătura cu ierburi de iubire plantam amintire după amintire livadă
vecinii să creadă că ne-am rătăcit între pomi peste noapte crescuţi muţi
cobora umbra înfrigurată în plină amiază de vară creşte mărul de ceară
pui pe spinare o haină de iarnă frunzele fulgi de viaţă dau să se cearnă
joacă-te cu bunicul pe bumbi nu creşte mare înnoptarea din zare grabnic răsare
te ridici neliniştit să ne plimbăm printre trifoi cu urzici n-avem stare aici
vechiul teatru de vară ruină romană o bătrână firavă cere sfios de pomană
nu vreau să-mi termin drumurile în emoţii de periferie inima din miez e foarte vie
mă cercetezi alb gânditor ne cresc la tâmple aripi de cocor mai e până în toamnă
chiar dacă soarele cu arsură înseamnă ierburile călcate în picioare nu doare
cumplită mahalaua du-mă pe Gabroveni râzi întrebător dacă te năşteai la Săveni
vreau pe Lipscani la Hanul cu Tei la biserica domnească drumul călătoriei
suntem liberi ca păsările cerului să hoinărim stăm locului ne privim
oriunde am merge se răsuceşte umbra în noi nu lăsa să vină 1 după 2
fiecare gest al tău e important pentru mine habar n-am vii ce ne mai ţine
sunt încă de-a stânga ta vulcan cu lavă de aşteptare fierbinte
cel care a împărţit nefiinţa trebuie că era stângaci la minte

IMPORTED BRIAR PIPA SE FACE DIN RĂDĂCINĂ

Dă-mi mâna a plecare dacă vrei mai păsuieşte-ne o înserare 1 2 3
adulmec viaţă de cărare cu tei de azi pe mâine ce ne aşteaptă
nedreaptă despărţire răcnet şoaptă căutăm rădăcina cea mai bătrână
mână în mână vână în vână se oxigenează sângele cu împreună
merg nepăsătoare pe unde o fi nu pierdem vine o lume de şi mai şi
ţii piept stihiei suntem poartă de iubire se intră ieşind din fire
nu vrem să ajungem nici înainte nici înapoi rămânem doar noi
când se întunecă au să vină stelele puhoi lasă fumul urmă să te găsesc
umor nesfârşit de Christopher Plummer englezesc de ce nu râd
chipul lunii zbârcite în apusul de sânge hâd ziua ne strânge
am putea rătăci până la sfântu-aşteaptă crapă sămânţa prea coaptă
s-a făcut toamnă de ceasuri împlinite mai curge aşteptarea pasămite
mai am poveşti de spus ajunge să vrei clipa următoare întrebare
întinde braţul să-mi pun urechea de pază la subsuoara ta
cândva vremea ne legăna acum gâfâim goniţi de nevăzut ia-mă scut
ai în ochi veşnic verde clepsidra fir cu fir în nisip întoarcerea o pierde
pădurea întomnată umbra răreşte muşcat de moarte soarele creşte
apleacă-te am găsit un copac vechi cât întotdeauna pune mâna
nervuri de lemn îl ţin răstignit pe pământ dezgolite de ploi de vânt
carnea planetei albastre se cască sub tălpile noastre nesătule de colindat
mereu la căutat ca să-ţi faci pipă nouă să plouă cu suflet de fum
aici acum suntem aşa de adevăraţi îmbrăţişaţi scânteia salvatoare
aleargă răsuflarea ta fumegândă până la mare oare cât mai avem
bem cafeaua fiartă de dimineaţă să mai stăm treji încă o viaţă
a apus soarele noapte în noi încolăciţi foarte în soarte lumină
imported briar pipa se face din rădăcină

